

Flacăra - 80 DE ANI DE APARIȚIE REBUS - 60 DE ANI

(pag. 7-8-9-10)

ANUL LXXXI

Nr. 43

22 — 29

octombrie 1991

BUCUREȘTI

Flacăra

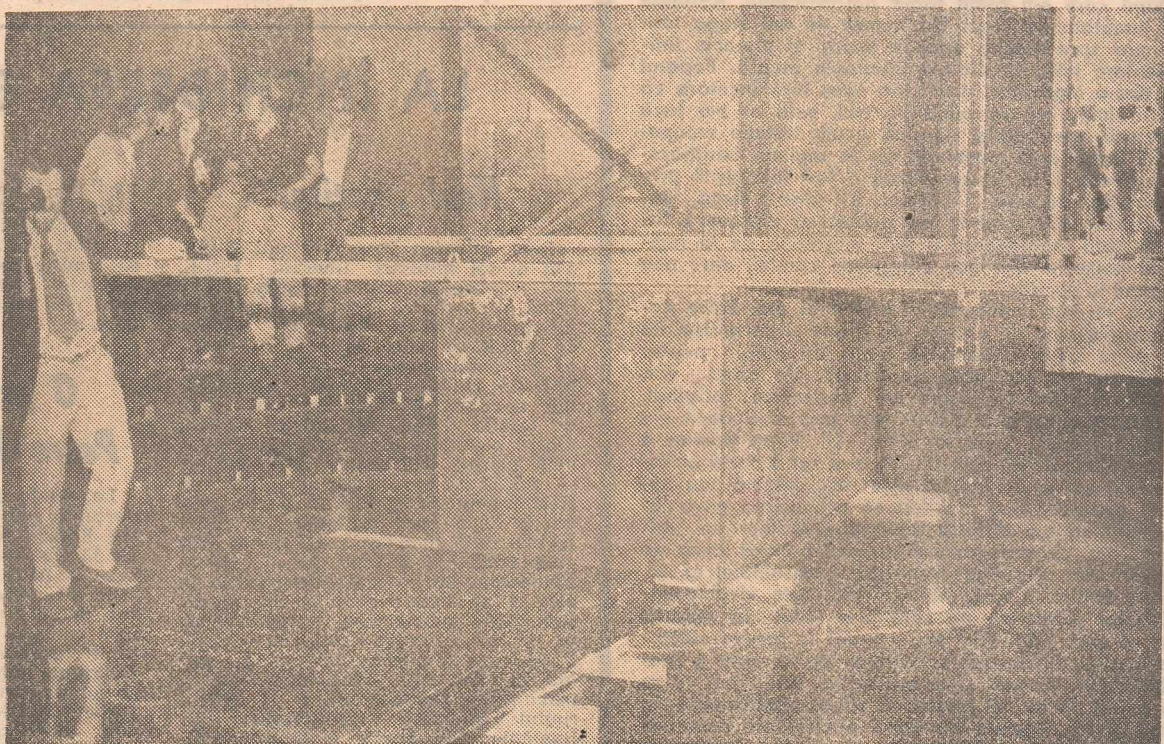
SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

SĂRBĂTOARE

O flacăra arde de exact 80 de ani — revista Flacăra. Rebus, o publicație care prin „cuvinte potrivite” ne-a incins în ceasurile de răgaz și ne-a ascuțit agerimea minții a împlinit și ea 60 de ani în 1991. Sint aniversări importante nu numai pentru colectivul redacțional al acestor două publicații Flacăra, legate printr-o frumoasă tradiție, ci și pentru presa românească, pentru cultura română. Apariția lor le-a fost uneori întreruptă de capriciile istoriei; cum era și firesc, au cunoscut, de-a lungul vremii, perioade mai mult sau mai puțin faste. Dar întotdeauna au existat oameni care au înțeles să le învie din propria lor cenușă, să le dea o nouă strălucire și să le readucă din nou în atenția cititorilor ca pe niște prezențe dragi, demne de toată stima. Le sărbătorim azi pentru durata lor în spațiul nostru în care nu multe fapte gazetărești sint atât de puternic instalate în conștiința publicului de toate vîrstele și de toate categoriile sociale. Fiindcă orice acțiune umană va avea o bătaie cu atât mai lungă în viitor dacă se va întemeia pe un trecut, mai ales dacă el înseamnă recunoaștere largă, prestigiu, glorie, cum este în cazul revistelor Flacăra și Rebus.

George Arion

Director general al Publicațiilor Flacăra

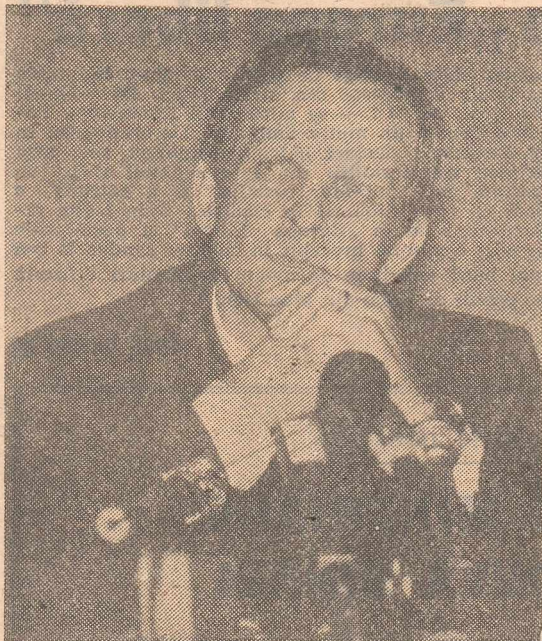
GHEORGHIU-DEJ S-A MUTAT!

pag. 3

ROMÂNII TREBUIE SĂ CÎȘTIGE MARATONUL ISTORIEI

Interviu cu ION UNGUREANU, ministrul culturii al Republicii Moldova

pag. 6

Dr. Stolojan
nu iubește
provizoratul

pag. 2

Un succes răsunător:
250 de NOI
» înscrieri în FSN!

pag. 5

DAN IOSIF:

„Un guvern de largă
vrăjeală severinistă”

pag. 3

Tribut după tribut

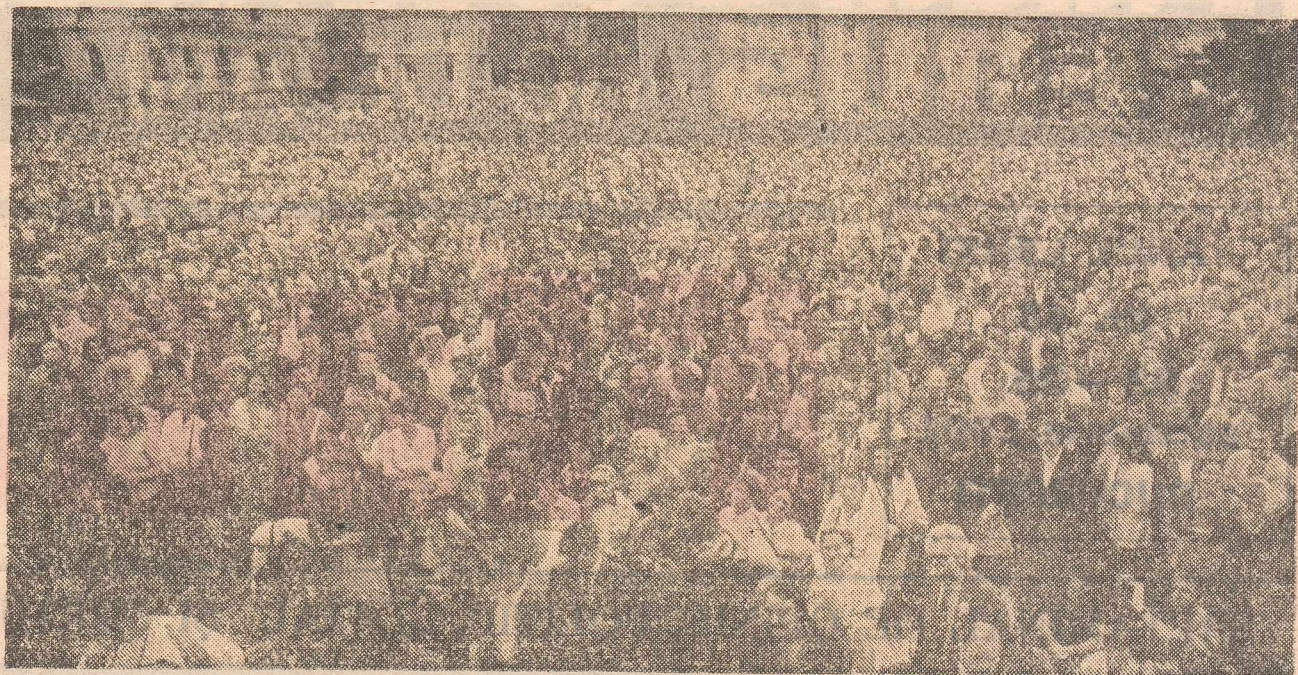
Dacă ne aplecăm mai cu atenție asupra istoriei noastre naționale, pe lângă alte luminări, constatăm că românii au fost vesnici plători de tribut. Ei n-au avut aproape niciodată un timp în care să trăiască pur și simplu, să se bucure, adică, de viață: mereu au fost ținuți să plătească un tribut. Pe cel dat vreme îndelungată otomanilor îl putem pune în întregime pe seama așezării țării noastre „în calea tuturor răutăților”. Pentru tributurile de după turci însă, geografia e doar una din cauze. Pe celelalte, urmează să le găsim și să procedăm în consecință: „Sublata causa, tollitur effectus”.

După 1918, am plătit tribut în primul rind distrugerilor războiului și jefuirii de către Rusia a tezaurului României. Cînd ne-am pus pe picioare, cînd să trăim și noi omeneste, a venit al doilea război. După care am plătit tribut bolșevismului. Aproape o jumătate de veac. Un număr de ani vlagă țării a curs spre răsărit, apoi în lucrări și proiecte falimentare născute dintr-o ideologie ineptă. Poporul a dus-o îngrozitor, dar i s-a spus fără încetare că nu-i timpul să se pună pe trai, asta or s-o facă urmașii, generațiile viitoare, acum trebuie recuperată inapoierea moștenită de la regimul burghez-moșieresc. Domnia comunistă a fost înlăturată prin revoluție. Nu însă și tributul. Ați ghicit: după decembrie 1989 românii au trebuit să plătească tribut stării îngrozitoare a țării moștenite de la regimul bolșevic. Din nou stringerea curelei, din nou apelul la sacrificii.

I-a revenit guvernului fesenist al dlui Petre Roman misiunea de onoare, de glorie și de eroism de a pune nația română la plata tributului pentru „trezirea la economia de piață”. Un tribut dur, pentru că noi avusem un comunism original, ceaușismul, care a distrus țara mai mult decît s-a petrecut acest lucru la vecini. Dl. Petre Roman a eșuat lamentabil. Am mai spus-o, nu e cazul ca fesenistii să se imbete cu apă rece crezînd sau numai prefăcîndu-se a crede că prăbușirea guvernului Roman s-a datorat năvălirii bandelor de mineri. Nu, acest lucru s-a datorat politicilor duse de guvern, de stăpînirea fesenistă în ansamblul ei. Dl. Petre Roman a fost, mai întîi de toate, victima cadourilor electorale pe care le-a făcut în vederea lui 20 mai 1990. Prin ele, a indus în eroare electoratul și a determinat o scădere foarte mare a productivității muncii și a producției fizice pe plan național. În loc să privească situația bărbătește, în față și să constate că aripa protectoare comunistă, care asigura, în condiții de lagăr, un castron de ciobă, nu mai există și că trebuie ca fiecare să ia taurul de coame, să muncească mai mult și mai bine și să gîndească în același timp, cea mai mare parte a electoratului s-a agățat de F.S.N. ca de un colac de salvare, crezînd că acesta, F.S.N.-ul adică, prin nu știu ce hocus-pocus, va face ca alegătorul să poată munci mult mai puțin și mai prost decît pe vremea lui Ceaușescu și să aibă mult mai mult. Iar F.S.N.-ul nu s-a străduit deloc să-i alunge această credință falsă, dimpotrivă, i-a stimulat-o. Așa s-a ajuns la prăbușirea producției. Or, bunăstare cu produse puține nu se poate realiza nici în vis. Pe urmă, dl. Petre Roman a fost victimă a nepriceperii sale în economie. De acest lucru m-am ocupat în repetate rânduri. Aici arăt doar că, printre alte cusururi mari ale „reformei”, se numără liberalizarea prețurilor în condițiile monopolului de stat al producției, deci ale inexistenței concurenței, precum și fiscalitatea excesivă, descumprarea pentru mulți întreprinzători. Rezultatul îl știm cu toții: creșterea aberantă a prețurilor, sărăcie, foamete și mizerie. Și dor de Ceaușescu.

Prin venirea dlui Theodor Stolojan la cîrmă executivului fesenist (despre „apolitismul” actualului prim-ministru am să scriu altă dată) se inaugurează o nouă eră în plata tributului de către români: trebuie să reparăm ce-a stricat guvernul Roman. Cum? Evident, stringînd și mai tare cureaua. Căci altminteri nu putem avea nici cursuri de schimb unificate, nici leu convertibil, nici investitori serioși, nici credite, nici capitaluri etc. Va zbuti oare dl. Stolojan — pe care îl agasează referirea la guvernul său ca la un cabinet de tranziție. Domnia sa dorind ca echipa pe care și-a format-o să fie considerată ca un guvern în toată puterea cuvîntului — să facă în postura de șef al executivului ceea ce n-a izbutit să realizeze ca membru al ei? Anumite premise favorabile există. Astfel, dl. Stolojan este economist, țepăn absolut al A.S.E.-ului, combatant, destulă vreme, pe frontul financiar. Apoi, o echipă destul de judicioasă întocmită ar putea să-i dea un ajutor eficient. Însă, după părerea mea, succesul cabinetului Stolojan va depinde de felul în care se va face credibil în Occident. Pînă acum Occidentul, arătînd, în cel mai curat stil Ellie Wiesel, cu degetul către disputele politice de la noi — care sunt în firea lucrurilor și sunt totuși probleme interne românești — și privind aceste dispute prin ochelarii promotorilor antiromânismului, ungurești și evreiești în primul rînd, ne-a dis-criminat față de celelalte țări foste socialiste. Va avea dl. Stolojan în raport cu Occidentul succesul pe care nu l-a avut predecesorul său? Noi i-o dorim din toată inima, pentru că numai astfel tributul de după Petre Roman nu va fi plătit de oprop-situl nostru nărod în zadar.

ION D. GOIA

Imagine de la mitingul-spectacol „Comunismul nict”, organizat de Alianța Civică

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Noul „guțism”

Prin intrarea în guvernul Stolojan a doi miniștri liberali, P.N.L. devine, după o expresie deja consacrată, unul dintre „gestionarii puterii”. Colaboraționismul liberalilor bătrîni cu F.S.N.-ul aflat în scădere masivă de popularitate a trezit nemulțumiri în rîndul liderilor partidelor din opoziție. Dincolo de declarațiile de fațadă („Vom sprijini pe oricare dintre partidele din Convenția Națională pentru instaurarea democrației” — P.N.T.-c.d.) se află nemulțumirea și amărăciunea că P.N.L. sparge pentru a doua oară unitatea opoziției (prima dată în primăvara anului 1990 cînd P.N.L. și liderul său dl. Radu Câmpeanu au refuzat participarea la alegeri pe lista comune ale opoziției). Prin participarea la guvernare în echipa preponderent fesenistă, P.N.L. are o poziție delicată nu numai în Convenția Națională pentru instaurarea Democrației, ci și în Forumul Democrat Antitotalitar din România. Din aceste motive, practic la ora de față alit C.N.I.D., cit și F.D.A.R. sînt imobilizate și probabil în pericol de a se destrăma...

Liderul F.D.A.R., dl. Constantin Ticu Dumitrescu, alături de președintele Partidului Unității Democratice, dl. Nicu Stănescu, socotește participarea P.N.L. la actuala guvernare drept un „guțism”, referire la intrarea după '45, în guvernul comunist, a liberalului Gh. Tătărașcu, știut sub numele de Guță.

Știrea americană

Radioascultătorii își amîntesc, desigur, de faptul că în timpul celei de a patra mineriade din septembrie 1991, autoritățile americane recomandau propriilor lor cetățeni aflați în România să evite aglomerațiile și să nu fotografieze pe stradă. O astfel de știre a fost difuzată recent, referirii speciale făcîndu-se asupra orașelor românești de provincie unde „sînt

posibile tulburări”. Exacitatea americanilor ulmește (și ar trebui să-i uimească și pe cei în drept de la noi), provincia românească fiind în ultima săptămînă deosebit de calmă. Ce știu serviciile (secrete) americane și nu știm noi, băștinașii aflați la bună vedere?

O propunere uitată: Petre Roman la ONU

La finele anului trecut, după comportarea lamentabilă a domnului Petre Roman la manifestările prilejuite de sărbătorirea zilei de 1 Decembrie la Alba Iulia, partidele de opoziție au mers la Cotroceni și au cerut demisia acestuia. Motivele erau însă cu totul altele — gravele nemulțumiri sociale ce se profilau încă de pe atunci sub guvernarea Roman. Într-un moment de sinceritate, dl. Ion Iliescu a întrebă: Bine, și dacă-l dau afară ce fac eu el? Cîneva a spus să-l trimită ambasador, concluzionîndu-se că ambasador la O.N.U. ar fi rangul cel mai potrivit pentru dl. Petre Roman. Făcînd o călătorie în țară, dl. Aurel Dragoș Munteanu — fost director al Televiziunii Române în perioada cînd aceasta a comis fapte de dezinformare grave, contribuind decisiv la actualul dezastru al țării — a trecut și pe la Cotroceni. Va deveni dl. Petre Roman, în caz de forță majoră, ambasador al României la O.N.U.? Va fi bine piuit, desigur. Chiar mai bine decît ar fi putut fi ascuns Voican-Voiculescu în Senegal.

IRSOP a făcut pregătirea de artilerie

Sondajul de opinie, atît de greu de înrămat științific, pămîntește la noi și din punct de vedere politic, alăturîndu-se multipătimitii științei a statisticii. Elocvent este în acest sens cazul privind popularitatea partidelor,

Un sondaj IRSOP, devenit SRL ca orice firmă care se respectă, acordă cotă de popularitate F.S.N.-ului și P.N.L.-ului, asta tocmai înaintea formării noului guvern. „Cotidianul” vine și contestă rezultatele IRSOP (cele publicate, firește) dezvăluind din surse parlamentare adevăratele rezultate ale sondajului în care pe primele trei locuri se află F.S.N., P.N.T.-c.d. și P.A.C. În replică, firma IRSOP amenință cu tribunalul, cunosători ai tehnicii sondajului de opinie afirmînd că „de data asta IRSOP-ul n-a greșit”. Într-adevăr, cifrele publicate de „Cotidianul” nu par a fi credibile întru totul decît poate pentru București. Cert este că IRSOP SRL ar trebui să știe măcar de aici înainte povestea cu ciobanul și oile.

P.N.T.-c.d.: garnitura a doua

Biroul de coordonare, conducere și control al P.N.T.-c.d., ales la Congresul din septembrie 1991 și format prioritar din persoane în vîrstă ce-si începeau cariera politică în 1944, este dublat de un alt grup mult mai tînăr și bine profesionalizat. Este vorba de foarte tinerii specialiști Ștefan Manuela, Constantin Ionescu și Remus Oprea, apoi de Gheorghe Roșescu — încă lider al organizației acestui partid din Grecia — de avocatul Răzvan Dobrescu și de economistii Mircea Ciomara și Ulm Spineanu. Acestora li se alătură 5 asistenți din partea TUNT — Tineretul Universitar Național Tărănist.

Ce mai spun extraparlamentarii

Conferința de presă de sîmbătă, 19 octombrie 1991, a Opoziției Democratice Unite, alianță politică formată din 18 formațiuni nereprezentate în Parlament, a făcut cunoscut un program minimal de redresare a țării în care se remarcă amendamentele la Legea privatizării, a fondului funciar și la Constituție, precum și chestiunea realizării unității naționale în frontierele existente în anul 1938. Idei clare și echilibrate.

EUGEN MIHAESCU

Un rinocer a vorbit la „Europa liberă”

În seara zilei de 15.10.1991, la postul de radio „Europa liberă”, în cadrul emisiunii „Actualitatea românească”, a fost difuzat un interviu cu fostul nomenclaturist Janos Fazekas. Interviul acordat d-lui Emil Hurezeanu — la insistențele nomenclaturistului — reprezintă un capitol din antologia umorului românesc. Fazekas declară cu o seninătate dezarmantă că a fost un luptător anticeaușist care a cerut într-o ședință a biroului executiv al C.C.-ului (de față cu dictatorul), în anul 1982, eliberarea din funcția de președinte a lui Ceaușescu. Înaintea „scrisorii celor șase” — se laudă tov. Fazekas — domnia sa a întocmit o scrisoare de protest la adresa politicii ceaușiste, redactată în anul 1983, pe care o numește „scri-

soarea celor trei” și pe care a trimis-o la toate partidele comuniste din străinătate... Dar nimeni n-a auzit de ea! — se miră Emil Hurezeanu. Fazekas invocă un motiv ambiguu. De asemenea, în 22 decembrie, declară bătrînul comunist, se afla printre manifestanții din fața sediului C.C., în calitate de... „luptător socialist” și a pătuns o dată cu revoluționarii în clădire. Stupefacția redactorului de la „Europa Liberă” și declarațiile acestui comunist învechit în rele au condus la cea mai bună emisiune de umor (involuntar) difuzată pe postul de radio din München.

PETRE BARBU

Începînd de numărul viitor, seriarele noastre

- ADEVĂRUL DESPRE MINERIADE
- CUM A FOST VÎNDUTĂ SINAIA

Faraonii părăsesc piramida

Simbătă, 19 octombrie, la cimitirul de partid și de stat din Parcul Libertății (se numește încă așa; sperăm că în curând își va relua numele adevărat: Parcul Carol), este clintit, din locul său central, până și Gheorghe Gheorghiu Dej.

Ridicat din subsolul cu sofisticate instalații frigorifice, containerul cu sicriul așteaptă sub boltă centrală.

„A fost anunțată fiica, Tanța, și îl va duce la Belu. Dar nu vine azi, explică domnul Toma Pătrașcu. Eu sunt maistru principal. Aici sînt din 1959. Toț ce vedeți e făcut de minile mele. Da' acum nu mi-e ușor: ame-

Acum, cînd înțepata conducere își părăsește piș-piș orgoliosul sălaș, sîntem purtați prin clădirea dispusă în semicerc față de corpul central, unde se filmează un perete cu urne. Fuseseră pregătite 1800. Nu obținuseră loc aici decît 59. Pe 15 urne a fost scris de curînd cît un „L”: au fost luate de familii. Cenușa Anei Pauker a stat — pînă zilele trecute — între urnele cu Nicolae Popescu (Doreanu) și Mihail Roller.

În curte, criptele cu lespezi de marmură neagră continuă și ele să elibereze din marea incintă protocolară sicriele altor foști demnitari comunisti. Ieri

În timp ce o macara DEMAG HC 360 ridică, pe rînd, lespezile negre, domnul colonel Marin N. Popescu citește celor adunați în jurul său Hotărîrea Guvernului nr. 666, din 20 septembrie 1991, privind înlăturarea, pînă la 25 septembrie, a însemnelor comuniste și a resturilor pămîntestilor ale celor depuși aici, pentru aducerea la vechiul loc, în Parcul Carol, a Monumentului Eroului Necunoscut. Domnul colonel povestește cum, în decembrie 1948, cînd acest monument a fost dus de aici, „mașina a avut pană de șase ori între București și Urziceni, iar de la Urziceni pînă la Mărășești încă șase pene, pentru ca, la intrarea în Mărășești, să facă pană pe toate roțile”. Semnul unei împotriviri mai presus de oameni? Întîmplările sînt povestite sec. Nu sînt comentate. Dacă sînt reale, pot fi tulburătoare. Semnelor de taină, însă, să le lăsăm taina lor. Altfel ajungem să credem că domnul Petre Roman, de la care emană mai sus pomenita hotărîre guvernamentală 666, din două una: ori a ales anume ori era predestinat să-și lege numele de „Numărul Fiarei”.

În marea incintă, lumea începe să se rărească. Macaraua se tirăște încet și părăsește parcul.

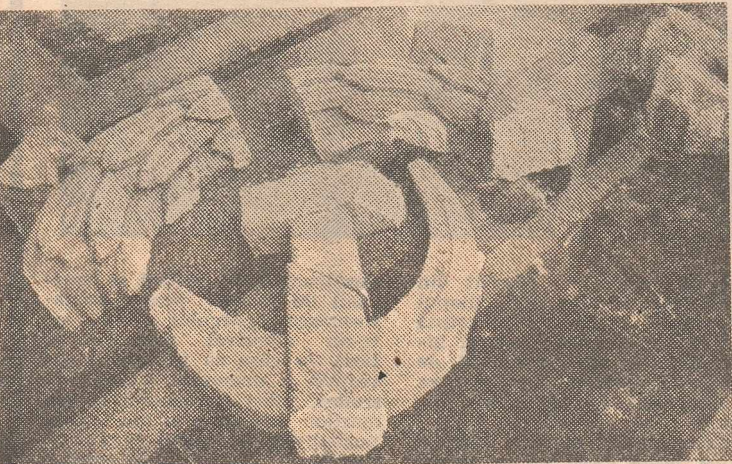
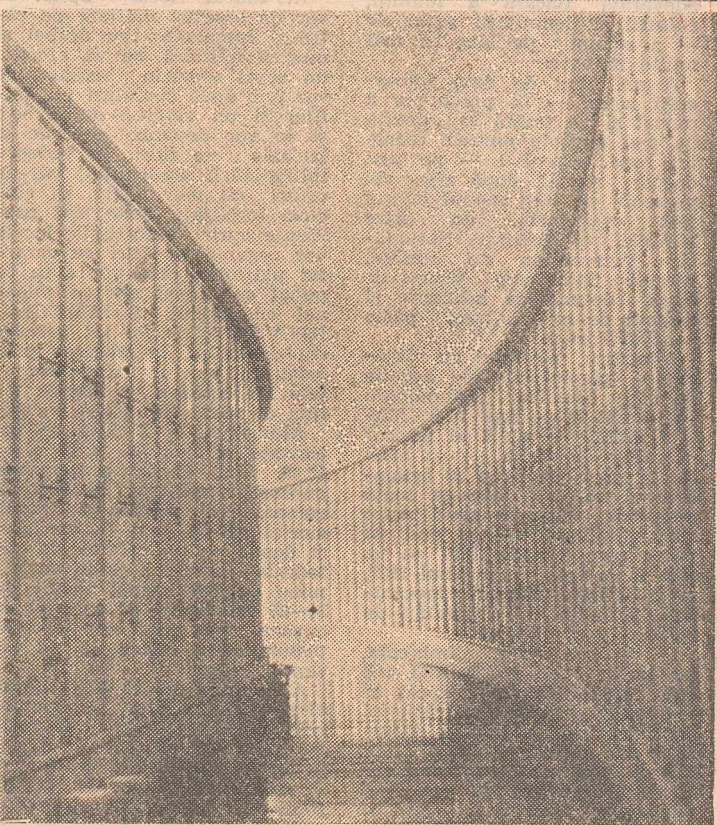
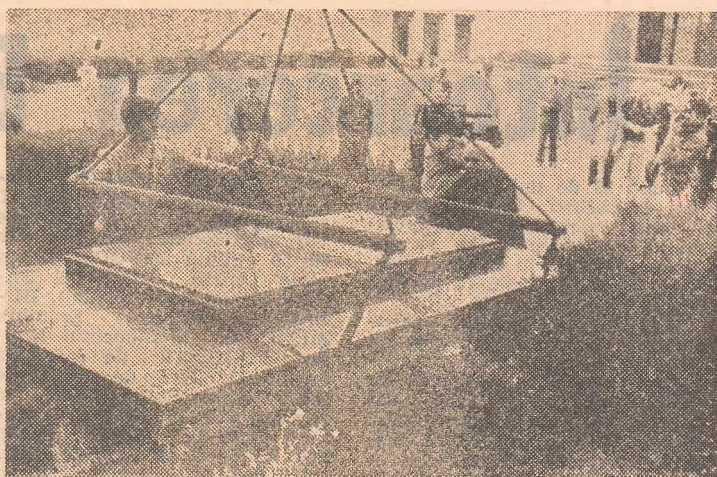
Secera și ciocanul au dispărut. Cîteva sfărîmături din sinistrul simbol bolșevic mai pot fi zărite pe jos. Pe lespezile negre rămîn doar însemne florale, pușe de mîini neștiute: cite un buchet de trandafiri. Parcă aceiași trandafiri. Seamănă teribil buchetele între ele.

Nu, nu se mai poartă secera și ciocanul.

Duminică, 20 octombrie, sicriul lui Gheorghiu Dej continuă să aștepte mașina funerară care să vină să-l preia. La cimitirul Belu, lumea știe că va fi adus, dar nu chiar aici: „La Ghencea militar, în Figura 3”. La locul indicat, o îngrijitoare de morminte răspunde vorbind încet: „Știu că aici, la mine, îl îngroapă. Uite, chiar aici, abia au terminat de săpat”. Groapa pe care o arată e inegală la capete. O rădăcină vinjoasă de arbore, pe care-au dezvelit-o hîrlețele, traversează un colț, cam la un metru de suprafață. „Da' nu-l aduc azi, că aș ști. Noi de dimineața știm cine se îngroapă pînă seara”.

Bucureștenii care așteaptă în parc să vadă sicriul părăsind mausoleul sînt poate ultimii urmăriitori pe care-i păcălește Gheorghiu Dej.

DORIN GHERGHINESCU ■

nințările curg cu dutumul. Veniți în subsol, să vedeți tot”. Gazda are dreptate: este foarte curat. Instalația de ridicare ajută acum la scoaterea lăzilor metalice cu sicriele care vor poposi în criptele familiale de prin cimitirele obișnuite. Domnul Toma Pătrașcu, împreună cu domnul colonel (r) Marin N. Popescu, vicepreședintele Asociației Naționale a Veteranilor de Război, conduc echipa Televiziunii să ia imagini ale sofisticatei instalații frigorifice. A fost cumpărată din străinătate. Fără zgîrcenie. Este în stare de funcționare. Din cele patru termometre mari, măi sînt trei, unul a dispărut. (Simbătă seara, în imaginile date de Televiziune la „Actualități”, se vor vedea numai cele care au rămas, suportul gol al celui dispărut nu va apărea, probabil după mai vechile obiceiuri ale vizitelor festive în care se prezentau numai „insufletitoarele realizări ale poporului sub înțeleapta conducere”).

a fost redat familiei acela al lui Gheorghe Petrescu. Azi au urmat Leontin Sălăjan, Petre Constantinescu-Iași, Athanase Joja, Chivu Stoica. Soția acestuia din urmă îl acuză pe domnul colonel Marin N. Popescu pentru aceste „mutări” și are cu dînsul un schimb de cuvinte în mijlocul celor prezenți: „Dumneata ești dintre cei care ați făcut diploma pentru Valter Roman și i-ați dus-o lui Petre Roman și ați făcut din Valter Roman erou național. Armata sovietică a fost scoasă de Dej și de Chivu Stoica din țară. De ce li se profanează mormintele? Soțul meu a fost împușcat. Mie mi-au spus că s-a împușcat singur. Nu cred în această explicație. Ce, parcă Leontin Sălăjan a murit de moarte bună? Ar trebui expertiză și pentru Dej”.

Încep oare, aici, lîngă criptele părăsite, să se dezlege secretele unor crime pînă azi îngropate? Numai Procuratura va putea aduce o rază de lumină.

„Petre Roman n-a demisionat, ci a fost lucrat”!

— interviu cu dl. senator F.S.N. DAN IOSIF —

— Domnule Dan Iosif, presa vă reproșează că nu sînteți consecvent: a fost o perioadă cînd l-ați contestat pe Petre Roman, iar acum, brusc, ați devenit un infocat apărător și susținător al acestuia.

— Dar oare l-am contestat? Dacă am atras atenția unui om că putea face mai bine lucrurile pe care le-a făcut, asta înseamnă că l-am contestat?

— Într-un interviu pe care l-ați acordat postului național de radio, ați afirmat că perioada postrevoluționară v-a adus o mare dezamăgire: „cel de la putere, în loc să se apropie de popor, s-au înconjurat de tot felul de consilieri, care mai de care mai «foști» și mai suspecți”. La cine vă refereați, la dl. Roman sau la dl. Iliescu?

— La amîndoi. Cred că o verificare mai atentă a oamenilor din jurul lor trebuia făcută. E de notorietate că Roman a afirmat adeseori în ședințele de

guvern că el nu vrea să fie primul-ministru al unui guvern corupt. Nu înțeleg de ce n-a încercat să-l oblige pe oamenii din jurul lui să aplice acest lucru în practică?

— Nu credeți că seamănă a demagogie comportarea acestuia a fostului premier?

— Nu, Petre nu poate să fie un demagog. E mai degrabă un luptător, dar unul care nu știe unde să lovească.

TOTUL E O CHESTIUNE DE ORGOLIU!

— Care este, după opinia dv. personală, motivul real al conflictului Birlădeanu—Roman?

— Eu cred că este în primul rînd o luptă între generații. În al doilea rînd, este o diferență de opinie politică asupra modului de tranziție pe care trebuie să-l urmeze România de la societatea construită de dl. Birlădeanu pe vremea cînd avea

vîrsta lui Roman, la o societate complet diferită. Pînă la urmă, totul este o chestiune de orgoliu: pe de o parte, Petre, cu tîneretea și visele lui, pe de altă parte moșu', care și el e orgolios și care pune totul la bătaie, pentru că nu mai are ce pierde. În 80 de ani, el a fost sus, a căzut, iar acum e foarte sus, e omul „number two” în România.

— Pe dl. Dan Marțian unde l-ați plasat?

— Acolo unde e: un fost profesor de socialism, care trăznește ca trandafirul nostru a Ștefan Gheorghiu! Pentru oamenii aștia e nevoie de mulți ani să-și învingă vechile deprinderi.

BRUCAN A VRUT SĂ DEVINĂ PREȘEDINTE

— De ce considerați că de fiecare dată cînd „țara arde”, Televiziunea îl invită pe dl.

Silviu Brucan să diagnosticheze situația?

— Lui Brucan eu, cu minile mele, i-am rupt adeziunea cînd a vrut să intre-n Front.

— De ce?

— Pentru că, fiind participant la Revoluție, împrejurările m-au adus aproape de oameni care doreau să fie președinți.

— A vrut Silviu Brucan să devină președinte?

— Bineînțeles! Acuma eu nu știu de ce-l tot solicită Televiziunea. Recunosc că are cultură politică, e umblat, a cunoscut multe niveluri de trai...

— Îl considerați sincer și dezinteresat?

— Dacă e sincer, să răspundă la o întrebare: care piine a fost mai gustoasă, cea pe care a mîncat-o de la Petru Groza, de la Dej, de la Ceaușescu, sau cozonacul pe care a vrut să-l mînce de la Front? Ce fel de bune intenții poate avea un om care nu-și ajută propriul fiu, Vlad Brucan, de 38 de ani, care n-are locuință, stă într-un cămin de nefamiliști și trăiește dintr-un amărît de salariu?!

UN GUVERN DE LARGĂ VRĂJEALĂ SEVERINISTĂ

— De ce încearcă F.S.N. să facă din Petre Roman o victimă?

— Pentru că el n-a demisionat, ci a fost „lucrat”!

— De cine?

— De Birlădeanu. Cînd Petre și-a depus mandatul a fost așa, doar ca să plece minerie de pe capul nostru. Eram siguri că Parlamentul n-ar fi aprobat demisia nici pînă-n ziua de azi! Așa că dl. Iliescu a dat comunicatul în care anunța că premierul și-a depus mandatul în vederea formării unui guvern de largă deschidere... de vrăjeală severinistă! Ulterior, l-a sunat dl. Birlădeanu (eu am auzit cu urechile mele, pentru că mă aflam acolo) și l-a anunțat că Senatul a aprobat demisia primului-ministru. Dl. Iliescu i-a precizat că nu e vorba de demisie, ci numai de depunerea mandatului, la care Birlădeanu a replicat: „Ce mi-e una, ce mi-e alta? Senatul nu mai poate da înapoi! Trebuie să anunțați și dumneavoastră că ați acceptat demisia”. După cum vedeți, cel de-al doilea comunicat al președintelui țării a fost formulat de dl. Birlădeanu la telefon! Vă rog să rețineți că hotărîrea nu fusese luată în plenul Senatului, ci în cadrul Biroului Executiv al acestuia, unde nu erau prezenți atunci decît șase oameni. Prin urmare, această hotărîre s-ar putea oricînd invalida, dar să ne jucăm de-a „ia Guvernul, na Guvernul” nu se face. Am ajunge chiar de risul lumii.

VALERIA DORNEANU ■

Întoarcerea Eroului necunoscut (IV)

După 33 de ani de exil forțat, **OSTAȘUL NECUNOSCU** — acest mare simbol al eroismului românesc — se va întoarce acasă, în inima țării, acolo unde îl aduseseră părinții noștri la 17 mai 1923.

Despre cultul eroului necunoscut, despre importanța lui în educarea unei întregi generații în spiritul dragostei de țară, despre urgia ce s-a abătut în 1958 asupra mormintului acestui ostaș neînfricat al neamului, revista **FLĂCĂRA** — adevărată flacăra a luminii, culturii și demnității naționale — a relatat pe larg în mai multe numere.

Acum, cind de data întoarcerii acasă — în parcul ce a purtat și va trebui să poarte pe mai departe numele marelui rege Carol I — ne mulțumim numai două zile, voi prezenta pe larg modul cum a fost organizată, de către M.Ap.N. și Asociația Națională a Veteranilor de Război, această întoarcere triumfală, după decenii de întinerie și teroare de care a avut parte poporul nostru.

Aducerea sicriului cu rămășițele pămîntesti ale celui pe care Amilcar Săndulescu l-a numit la 14 mai 1923 „**TĂL MEU**” — adică al tuturor orfanilor de război — va avea loc în zilele de 25 și 26 octombrie și se va face cu toate onorurile cuvenite unui mare erou. Eșalonul militar ce-l va purta spre **BUCUREȘTI** nu va mai fi un tren, ca în anul 1923, ci o unitate militară mecanizată, formată din subunități de infanterie și blindate.

Pe 25 octombrie, dimineața, pe terasa **MAUSOLEULUI DE LA MĂRĂȘEȘTI**, ridicat în memoria eroilor din războiul de întregire națională 1916-1918, va avea loc între orele 9,00 și 10,00 un ceremonial religios și militar la care vor participa ierarhi ai bisericii, preoți, veterani de război, militari, elevi de toate vîrstele și populația orașului erou **MĂRĂȘEȘTI**. Se va face transferul sfintelor rămășițe pămîntesti într-un sicriu nou, se va oficia un parastas de către un sobor de preoți, se vor depune coroane și se vor ține două mici cuvîntări de către un ofițer activ și un veteran de război.

La orele 10,00, în acordurile imnului eroilor, eșalonul va porni la drum pe axul general **MĂRĂȘEȘTI, FOCSANI, RIM-**

NICU SĂRAT, BUZĂU, MIZIL, PLOIEȘTI, BUCUREȘTI.

În prima zi (25 10 1991) se vor efectua cinci opriri a cite 40-50 minute la **FOCSANI** (în piața Unirii), **RIMNICU SĂRAT** (în centrul orașului), **BUZĂU** (la Cimitirul Eroului), **MIZIL** (la Monumentul Eroilor), **PLOIEȘTI** (la catedrala orașului). Orela de sosire pe locul ceremonialului de pe parcurs vor fi: 10,30 la Focsani, 11,20 la Rîmnicu Sărat, 13,50 la Bacău și 16,10 la Mizil.

În cadrul fiecărei opriri se vor da onoruri militare de către o companie cu drapel și muzică militară, se va efectua un scurt serviciu religios, se vor ține două cuvîntări (un militar și un veteran de război) și se vor depune coroane și buchete de flori. În vederea întîmpinării eșalonului, într-un cadru cît mai festiv, în cele cinci localități, unde sînt prevăzute opriri, autoritățile locale vor organiza serbări cu caracter patriotic, care vor avea ca punct culminant sosirea coloanei cu sicriul **SOLDATULUI NECUNOSCU**. Pe tot parcursul drumului, la trecerea prin localități, se vor trage clopoțele iar coloana va reduce viteza de mers sub 5 km pe oră.

Ajungera la Ploiești se întrevide să aibă loc către orele 18,00. Aici, după prezentarea onorurilor militare de către o companie cu muzică și drapel, sicriul va fi luat de pe așet și depus pe un catafalc în catedrala orașului, unde va rămîni pe tot timpul nopții de 24-25 octombrie, cu o gardă de onoare, permițîndu-se accesul populației în catedrală pe tot timpul nopții.

A doua zi (26 10 1991), după oficierea unui scurt ceremonial religios și prezentarea onorurilor militare, coloana va porni spre București, către orele 9,30. Pe parcurs, **EROLUI NECUNOSCU** i se vor prezenta onoruri militare la Aeroportul Otopeni (la orele 11,00), Băneasa (la orele 11,10) și la Arcul de Triumf (la orele 11,30). Ajungera în parcul Carol este prevăzută pentru orele 12,30-13,00.

La parcul Carol, sicriul — precedat de drapel și șase purtători de perne cu decorațiile primite în anul 1923 — va fi purtat pe brațe de militari, veterani de război și copii ai regimentului și depus pe un catafalc lângă monumentul reconstruit din aceleași elemente componente din care a fost

construit în 1923. De-a lungul aleii, ce duce de la poarta parcului la catafalc, se vor găsi înșiruiți pe ambele părți ale aleii — veterani de război, elevi ai Academiei Militare, militari din toate armele, elevi de școală și public, care vor da onorul în acordul imnului eroilor. Lîngă cîrpa, va fi așteptat de Patriarhul României, cu un întreg sobor de ierarhi și preoți ai Sfintei Biserici Ortodoxe, autorități de stat, invitați de onoare, corpul diplomatic, cavaleri ai ordinului Mihai Viteazul și decorați cu Virtutea Militară, mari mutilați de război, veterani din 1916-1919 și delegații ai județelor cu săculețe cu pămînt adus din cimitirele eroilor de pe tot cuprinsul Patriei.

Ceremonialul va cuprinde două scurte cuvîntări (a ministrului Apărării Naționale și a celui mai în vîrstă veteran de război), slujba religioasă condusă de Preafericitul Patriarh al României, depunerea în cîrpa cu onoruri militare, depunerea coroanelor, depune-

rea săculețelor cu pămînt din cimitirele eroilor. Pe timpul depunerii sicriului în cîrpa vor răsună clopotele tuturor bisericilor, se vor trage 21 de salve de artilerie, iar zona va fi survolată de elicoptere militare.

Ceremonialul se va încheia către orele 14,00 cu o scurtă paradă militară.

Odată depus în cîrpa simbolul vitejiei noastre naționale, mărturie a jertfelor făcute de copiii acestei națiuni pe altarul **PĂTRIEI, EL** va rămîne acolo în veac și la flacăra eternă ce va arde la capul său, străjuită de cele patru tunuri, vor veni la pelerinaj fiii, nepoții și nepoții nepoților noștri pentru a se reculege și a medita la mîinirea ce o au de a apăra cu prețul vieții lor ceea ce au apărut înaintașii lor — **PĂMÎNTUL SFÎNT AL PĂTRIEI ROMÂNE**.

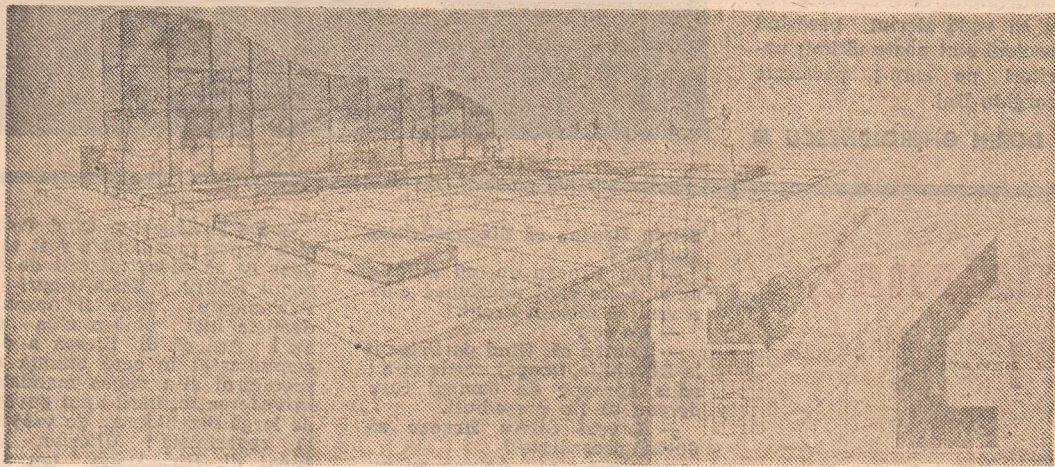
Aducerea rămășițelor pămîntesti ale **OSTAȘULUI NECUNOSCU** la București constituie primul act al unei îndelungate activități ce va trebui

desfășurată de armată și veterani de război pentru transformarea parcului Carol într-un adevărat memorial al țării, în care să se afle o catedrală a neamului, alei ale eroilor, plăci comemorative ale marilor evenimente din istoria neamului, o carte în aur și marmură cu numele eroilor țării etc.

De asemenea această acțiune de o importanță excepțională trebuie urmată **IMEDIAT** de adoptarea în Parlamentul țării a următoarelor trei legi: legea cultului eroilor, legea protejării cimitirelor și osuarilor de război și legea introducerii cultului religios în armată. Proiectele au fost întocmite încă din lunile martie 1991 dar zac în sertarele unor domni care, nu știm din ce motive, se opun să fie înaintate forurilor legislative.

Col. (r) ing.
MARIN POPESCU

— veteran de război —

Proiecte pentru un zid al plîngerii

Faptul că, în ciuda unor promisiuni searbade, cultul eroilor nu a căpătat concretețe printr-o serie de fapte convingătoare constituie, credem, cea mai mare dintre toate sfidările pe care Puterea fesenistă le-a aruncat în fața acestei nații. Astfel, au trecut aproape doi ani de la Revoluția din decembrie 1989 și pe locul unde au murit eroii, la Universitate în special, nu au apărut niște monumente care să cinstească pentru eternitate, în chip remarcabil, memoria martirilor noștri. Ceea ce nu se știe deloc — sau aproape deloc — este că pentru a omagia jertfa ti-

nerilor revoluționari au concurat mai multe variante de monumente. Pentru a vă edifica dumneavoastră înșivă asupra opțiunii edililor, vă prezentăm, în fotocopie, două sumare schițe de principiu asupra ansamblului arhitectonic care ar fi putut să fie ridicat. După cîte am fost informați, ele aparțin (schițele), ambele, domnului arhitect Dan Oproiu. Să nu rămînem cu impresia că au fost doar acestea. Variantele au fost multiple. Cele pe care vi le prezentăm aici sînt extrase din faimosul dosar 22.100, care viza schimbarea la față a tot ceea ce se

găsește prin zona Pieței Universității. Nu știm ce a determinat comisia de aprobare să respingă aceste propuneri de proiecte; și poate că și sumele (care, oricum, tot din fondul **LIBERTATEA** se plăteau) au avut un cuvînt hotărîtor de spus. Figura 1 reprezintă una din ideile pentru „pastila” de la Piața Universității, cuprinsă în etapa a doua de realizare a „obiectivului” — pînă la finele anului 1991.

Virtualul monument ar fi cuprins, în primul rînd, o cruce din granit negru, montată pe un soclu din același material, format din trei dale înguste

asezate la bază. În dreapta monumentului (cum este privit din față) se găsește amplasată un gen de vitrină cu niște plăci din granit cenușiu ca fundament, apoi o placă din granit gri, iar deasupra ei niște nișe (în număr de trei), deschise în față, la latura deschisă fiind protejată de o fereastră de plexiglas incolor cu grosimea de zece milimetri. Deasupra vitrinei ar fi trebuit să scrie cu majuscule, pe „fronton”: **GLORIE EROILOR REVOLUȚIEI**, pe o placă tot din granit gri, deasupra ei așezîndu-se o placă din granit negru. Mai departe, în dreapta vitrinei deschise s-ar fi aflat un soclu din marmură albă, iar pe el ar fi fost imaginată o copie după o celebră statuie a lui Brîncuși: „Rugăciunea”. Pe fațada zidului din spate (refăcută), ar fi trebuit să existe reflectoare cu halogen de culoare portocalie.

„Zidul plîngerii” a rămas numai în noi!

Figura reprezintă o concepție ceva mai simplă. Monumentul, așezat la 80 de centimetri de zidul Institutului de Arhitectură „Ion Mincu”, în fața acestuia, pe latura dinspre bulevardul Magheru, ar fi trebuit să ocupe, împreună cu amenajările aferente, și locul cunoscutei fîntîni arteziene. Astfel, în această concepție, s-ar fi „închis” strada dintre restaurantul „Dunărea” și Biserica Enei. În prima fază, se aprobasă numai executarea zidului. Se luaseră, atunci, avînzările de la comisia de urbanism, de la comisiile de avizare răspunzînd de problema gazelor, de la alte comisii editare. Zidul ar fi avut o tăietură (deasupra) neregulată

curbîlinie, amintînd de șaua unei came. La partea din stînga (cum se privește dinspre bulevardul Magheru — Instt. de Arhitectură) ar fi fost mai înalt: de mărimea a patru blocuri de piatră, așezate unul peste celălalt. Lungimea zidului ar fi fost de zece blocuri de piatră, iar înălțimea, în parter dreaptă, doar de două. „Zidul Plîngerii” ar fi trebuit să fi fost așezat pe un caroiș de formă dreptunghiulară, cu șapte dale pe latura mică și douăsprezece pe latura mare, în total 84 de dale. Pe zid ar fi fost incrustată o cruce, care ar fi putut să fie locul central de reculegere și aducere-aminte. În fața zidului a fost gîndită un fel de potcoavă adusă la o formă regulată și alcătuită din două laturi de șase dale, unite de a treia, lipită de „zidul plîngerii” și formată din zece dale. Între „zid” și „caroiș” ar fi fost necesar un contrast de culoare a materialului. Unul dintre inconvenientele proiectului ar fi fost acela că identitatea de material între zidul Institutului de Arhitectură și „zidul plîngerii” nu ar fi fost „spartă”. Pentru a exista un „contrast de material”, „zidul plîngerii” ar fi trebuit să fie construit din altceva decît din piatră. Au fost și voci care s-au temut că din monument sacru, „zidul” să nu ajungă (doamne-fereste) un soi de latină nocturnă (?).

A fost preferată, însă, soluția cea mai „simplă”: decît altceva mai bine nimic. „Zidul Plîngerii” rămîne doar înăuntrul nostru: singurul loc în care ne mai adunăm să-i plîngem pe cei de timpuriu plecați.

Mihail GALĂȚANU

Revoluția din decembrie — un bîlci al deșertăciunilor?

• UN OFİTER SUPERIOR DIN CADRUL POLİȚIEI S.A.I. REMEMOREAZĂ EPISOADE INCREDBILE •

Dl. maior Flaviu Epureanu, locuitor al comandantului Poliției Sectorului Agricol Ilfov este — așa cum stă bine oricărui profesionist de vocație — un „copoi” rutinat, de cursă lungă. Experiența celor 20 de ani de activitate nu i-a fost — precum avea să realizeze — suficientă pentru a găsi explicații lipsite de echivoc cu privire la evenimentele din decembrie 1989. Fazele „revoluționare” fierbinți, momentele (hilare? stranii?) înregistrate pe viu ATUNCI, clipele memorabilele zile, îngemănate paroxistic cu isteria necontrolată, i-au pus dinainte și domniei sale o sumedenie de ecuații nerezolvate. S-a văzut că imposibilul nu există. Confuzia (voită sau

nu), haosul general (dirijat sau nu), apocalipsa stîrnită aproape instantaneu, pot fi privite ACUM, la distanță de circa doi ani, cu o oarecare amară detașare. Necunoscutele au rămas.

O undă grea de ridicol și zădărnice răzbate din relatarea de mai jos. Dacă n-am ști că S-A MURIT, poate ne-am hlizi, balcanici și băscălioși cum sintem. Dacă n-am avea convingerea că S-A JUCAT TARE, poate că ne-am limita să așteptăm impasibili verdictul istoriei. Dar acest răgaz nu există. Semnele de întrebare atîrnă greu, precum lafurile de osindă, gata săpunite.

Sprîjin colegial cu mîinile goale?

„Pe 22 decembrie 1989 eram în sediu, aici, la Săltica. Toată lumea, inclusiv noi, vechea miliție de sector, eram în picioare, puși pe jar de precipitarea bruscă a evenimentelor. Pe la ora 19,00, primim un telefon din partea șefului de post al Miliției din Popești-Leordeni, cpt. Ion Guță, care ne-a transmis un apel disperat de a-i veni în ajutor. Înțelesesem că sînt atacată de un grup violent, alcătuit din cca 50 de persoane, care sînt pe punctul de a face praf tot sediul. Spărseseră geamurile, fortasărașe fișetele, luaseră documente... Comandantul nostru, dl. colonel Nicolae Nițu, a reacționat prompt. M-a chemat și mi-a ordonat să iau încă 5 oameni și să plecăm într-acolo, să ne sprijinim colegii. „Fără armament, însă!” — a precizat dînsul, într-un moment de inspirație. Am sărit în microbuz imediat și am plecat în direcția stabilită. În zona aeroportului Otopeni, pe DN 1 (drumul național nr. 1 — n.n.),

am găsit un „filtru”, dispus ca baraj în șosea. Nu prea știam noi cam care e atmosfera și că militarii sînt în asemenea hal îngrozii de zvonuri (subl. n.). Nici despre rostul barajelor aste nu prea aveam la început cunoștință. Noi, la vederea drumului blocat — era și întinerie de altfel! — am zis că n-avem vreme de pierdut și am hotărît să întoarcem. Șoferul a virat în apropierea „filtrului” și imediat după aceea, fără să recepționăm nici o sondație, barajul de automate a deschis focul asupra noastră. Mare minune că am scăpat cu viață. Subofiterul de pe bancheta din spate a fost rănit prin împușcare în gît. Ne-am azvirlit afară din vehicul și am preluat colegul rănit. Din apropiere, în urma strigătelor noastre de consternare și groază, focul a încetat și am auzit imediat răcnete de celor care ne ordonau să rămînem nemîșcați în poziție „culcat”. Au tăbărit militarii pe noi și, după o percheziționare atentă, am fost practic arestați și conduși sub escortă armată la unitatea militară din apropiere. Circuitul abia începuse.

Avatarurile miliției „teroriste”

Faptul că eram în uniformă miliției române nu a contat. Nu a contat nici măcar că ne-am legitimat fiecare, nici că mașina avea un număr de înmatriculare caracteristic organelor noastre. De la bun început am fost calificați și tratați drept „teroriști”. Cînd m-am lămurit cit de convingeri erau că au de-a face cu teroriști autentici, m-a luat groaza. Era peste limitele imaginației! Ne-au băgat într-o cameră cu grilaj. Să fi fost arestul corpului de gardă, să fi fost comandamentul, nu mi-am dat seama bine. Au ținut gurile p.m.-urilor (pistoalelor-mitrălieră — n.n.) asupra noastră și... țin-te, frate! Înăuntru am găsit și un civil. Am înțeles că era chiar șoferul generalului Nuță, dar mai știi?...!

ținut cu mîinile la ceață, păsea chiar colonelul Nițu în persoană! Așadar, îl chemaseră pe șef și-l arestaseră și pe acesta. Peste un sfert de ceas a apărut și celălalt locuitor, cpt. Nicolae Manta, în aceeași postură. Am simțit că mă înăbuș, că-nnebunesc! Mi-am dat seama atunci că, orice ar fi, de la confuzie și eroare și pînă aici e cale lungă și... tenebroasă. Cîno să fi avut interesul să se joace cu propriile noastre victii?

Himere cu... elicoptere

Pe la ora 2,00—3,00, m-am cerut la toaletă. Cînd am văzut cum stau soldații ciopor, cite șapte cu arma în spatele meu, mi-am zis că mai bine mă-mpușcă decît să continui teatrul ăsta absurd. Am folosit vecele comandantului, iar colo-

ntrebe dacă nu cumva vreau „să colaborez”. „Cum să colaborez, colonelule, ești în toate mîinile?”. „Păi, să ne spui, de pildă, de unde decolează elicopterele?”. M-am uitat crucit la el și mi-am zis că visez. A venit rapid alt colonel care, de asemenea, mi-a sugerat cu bunăvoință să... „colaborez”. Întrebîndu-mă o altă enormitate. Cică „de unde dirijați elicopterele?”. Că precis stațiile de pe mașinile noastre ar avea coduri, indicative... Am pufnit în ris și m-am lungit citeva ceasuri sub o masă. Eram epuizat și-mi venea să urlu.

Revoluție în scurt-circuit

Toată noaptea au tras ca bezmeticii. Se-auzeau focuri cu repetiție, ca la nuntă! În cine-au tras, Dumnezeu știe! Pe la 10 dimineata au venit să ne dea să mîncăm. Soldații de pază se uitau la noi dușmănoș-sfidători, amenințîndu-ne permanent cu bătaia. Fiecare îmbrăcătura mi-a stat în gît. Între timp, investigațiile militare care ne priveau direct au ajuns pînă la generalul Ștefan Gușe, care probabil și-a dat seama de pocinog și a ordonat să ni se dea drumul. Pe la ora 12,00 ne-au scos afară, ne-au înapoiat cuzele și și-au cerut scuze, dragii de ei, pentru ceasurile și cheile... „dispărute”. Ce să mai fi zis?... Am plecat cu toții spre bază, încă sub puternicul marcaj al momentelor trăite. Ne-am făcut cruce cu limba-n gură c-am scăpat teferi.

Seara însă, la sediu a sunat din nou telefonul. Colonelul Bărbulescu, șeful Miliției Capitalei, ne comunica panicat zornivoie cum că la ora 21,00, în zona pădurii Pusnicu este anunțat (?? n.n.) un atac terorist din partea palestinienilor. Din ordinul firesc al col. Nițu, am mobilizat 40 de soldați-milițieni în uniformă, dotați fiecare cu cite 3 încărcătoare pline și i-am înbarcat în autobuz, cu direcția Pantelimon. Pe drumul ocilor ales, prin Balotești, Dascălu și Ștefănești, am găsit o groază de țigari beți, marmalai și incotosmănași în pufoaie de gărzi patriotice, ce se înghesuiau să facă aceleași „filtre” de poimnă. Ajunși în Pantelimon, în zona pădurii, milițienii din post mi-au raportat că se trage în ei. Spre ieșirea din sat, lîngă stația de pompare a apei, m-am lămurit: Bărbulescu trimisese încă o mașină cu vreo 50 de milițieni înarmați din altă unitate, care acum trăgeau în noi, crezîndu-ne, probabil... palestinieni! Colac peste pupăză, a început să deschidă foc susținut și unitatea militară alăturată. Pentru mine, lucrurile s-au cam lămurit atunci: cineva ne-a dispus cu premeditare astfel, să ne batem între noi ca chiorii și pe deasupra și cu armata! (...)

Au fost o groază de alarme false. Toată lumea „fabrica” teroriști. Așa am ajuns și în sat la Căciulati, precum și la mănăstirile din Ciorogirla și Căldărușani. Cînd ne-am „însemnat” noi că lucrurile bat spre comedie, ne-am înfrățit cu călugării de-aici și-am tras un sprîț pe cînte! Ehe vinul de-mpărtășanie!...

Pt conformitate,
CRISTIAN PĂVEL

Frontul numără bobocii

Domnul Curaj, Consecvență, Competență suride și astăzi la fel de seducător din afișele care i-au adus gloria electorală.

● Nu vrem alt prim-ministru!

● Sintem alături de dumneavoastră. Sintem plini de durere.

● Te iubim cu toată puterea sufletelor noastre. Ne susținem liderul.

● Te iubim din suflet. Omul cel mai bun și luptător pentru interesele oamenilor.

● Vă iubim și sinteți prietenul nostru.

● Te iubim nespuse de mult, suflet ales, scump și curajos!

În holul boieresc al vilioarelor unde locuiește organizația FSN a Capitalei, aceste mișcătoare jurămînturi și mărturisiri, au fost notate pe fotografiile liderului național, care nici n-a apucat bine să-și depună mandatul — sau, în variantă prezidențială, demisia — că ziarul „AZI” și, curînd, organul de televiziune al Frontului s-au întrecut în a remarca valul înalt de simpatie abătut asupra domniei-sale și, prin contaminare, asupra partidului.

În spiritul unei autentice propagande electorale, s-au lansat afirmații — hotărîte, dar nesprînjinite cu dovezi — despre milie de răvase sosite întru apărarea și călnarea domnului Petre Roman, despre epidemia de inscrieri în formațiunea demisionară, care, în pofda oricărui răuvoitoare aparențe, și-ar fi dovedit o dată în plus rolul de Salvator Național. Publicate numai în cotidianul fesenist, exclamațiile acestea ar fi păstrat un caracter intim, de laudă în familie; dar s-a dovedit că țințese hăt! departe, tocmai în inima electoratului, din ce în ce mai buimac, în momentul în care au început să

fie infiltrate pe postul — unic — de televiziune: înfii prin reporterul Hamza care l-a întrebat cu nevinovăție pe domnul lămuritor-șef Silviu Brucan cum explică avalanșa cererilor de intrare în FSN: apoi prin însuși Alexandru Sassu, prim-vicepreședintele Organizației pe București, care, la o oră de viri, a amintit în focul unei declarații despre sutele de inscrieri înregistrate la sediile Capitalei. Efectul este sigur: cu cit se va repeta, natural și cumva în treacăt, precum un fapt care nu mai are nevoie să fie demonstrat, că bunul partid și bunul său conducător cunosc o creștere spectaculoasă de popularitate, cu atît vor fi mai lesne de influențat acele procente mereu nehotărîte care la orice fel de întrebare a IRSOP-ului ridică din umeri răspunzînd NU ȘTIU.

Solicitîndu-l să ne informeze cu exactitate citi proaspeți membri are FSN-ul după ultima mineriadă, domnul Sassu a fost nevoit să precizeze că, potrivit situației primite, de la sectoarele bucureștene pînă la data de 9 octombrie, numărul acestora se ridică la 250. Cu mindrie a adăugat că majoritatea sînt tineri și că sediile continuă să ceară carnet. N-am putut înțelege de ce la emisiunea „În fața națiunii” același stimat prim-vicepreședinte nu a dezvăluit fabuloasa cifră de 250, la fel cum depășește biata noastră putere de înțelegere logică după care 250 de noi inscrieri în Front sînt expresia unei enorme simpatii populare, iar un milion de cetățeni, care ar face greșeala să nu mai aibă încredere în El, nu contează nici cit negru sub unghie.

OLTEA MUTULESCU

„Cine mi-a văzut, Cine-a cunoscut...”

Imediat am cerut să se la legătura telefonic cu șeful meu, dl. col. Nițu, rămas în sediu, cel care putea confirma pe loc statutul nostru. Ne-au percheziționat la pielea goală și ne-au luat mai tot ce aveam; acte, ceasuri, bani, brichete, chibrituri, țigări... Au fost atît de inspirați (și mai ales instruiți) colegii militari, încît ne-au luat șireturile de la pantofi și curelele, să nu ne sinucidem, dar ne-au lăsat cravatele la gît! Peste un scurt răgaz, am resimțit un șoc teribil: sub ochii noștri, împins de la spate de alte țevi de automate „vigilente” și

nelui de armată Drăghina s-a scandalizat și m-a făcut terorist periculos, înșuind că as avea intenția de-a evada. Asta, pe un ochi de geam prin care abia se distingea luna estompată. Dl. Nițu a dorit și dînsul la un moment dat să iasă la toaletă, dar cînd a văzut pătura de automate, probabil că i-a trecut și a renunțat. Pe la ora 4,00, am început să fac scandal. Ne mutaseră în altă cameră, deoarece, chipurile, urmau să sosească alți teroriști dornici a ne salva! Nu aveam nici țigări și eram cu nervii înfrîng la limită. A venit un colonel mărunțel să mă

Acest interviu a fost realizat la puțin timp după proclamarea Independenței Republicii Moldova, în starea de spirit a acelor zile istorice. La discuția pe care domnul ministru Ion Ungureanu a avut-o cu grupul nostru din România au participat, de asemenea, domnii Nicolae Constantinescu, Dan Căpățînă, Valentin Mănu, Cristian Popescu.

Nu se mai satură de pământ

— Domnule ministru, cum privește sovieticii proclamarea Independenței de către Republica Moldova?

— Cei mai progresiști ruși, peste noapte, și-au arătat colții. În momentul cînd au biruit, și-au arătat colții și-au spus: da, puneți problema că vreți să fiți independenți, atunci vă vom pune probleme teritoriale, vom pune problema datoriilor internaționale, vă vom face probleme la voi acasă... Au devenit atît de agresivi! Așa cum bolșevicii au salvat imperiul, așa și Elțîn vrea, în continuare, să-l salveze. Lupul păru-și schimbă, dar năvălu, ba! Și e păcat, pentru că este unica șansă pentru Rusia să renască de-adevăratelea. O spun fiindcă în la cultura rusă, cunosc poporul rus. Este un popor — într-adevăr — nenorocit, atîta timp cît încalcă preceptul lui Tolstoi, care le-a pus într-o năvelă a sa, ca un mare profet, oglinda în față: de cît pământ are nevoie omul? Trei argini de pământ, atîta cît să-l îngroape! Și ei nu se mai satură de pământuri! Ei nu l-au înțeles pe Tolstoi, nu vor să-l înțeleagă. Nici măcar acești progresiști care, ieri, erau solidari cu noi. Iar milne... Au spus că vor apăra populația rusă, drepturile lor la teritorii, că nu sînt vinovați că au fost trimiși acolo! Deci Tiraspolul, Benderul, Ribnița...

— Cernăuțiul!

— Cernăuțiul, totul! S-au transformat, deja, peste noapte. I-am și auzit vorbind. Cei mai progresiști dintre ei! Cei mai fideli democrației! Așa că, dragii mei, abia acum încep problemele adevărate, abia acum trebuie să dăm dovadă de înțelepciune, răbdare. Cum spuneam, iertați-mă că mă citez: prin ceea ce am făcut noi, aici, prin ceea ce ați făcut dv., la București, în Decembrie, am dat dovadă că sîntem buni pe distanțe scurte. La maratonul istoric — o distanță care poate epuiza, timpul nelimitat dinainte și distanța de maraton — acolo trebuie să câștigăm!

Dacă se duc rușii, cine vine peste noi?

— Cred că întreg poporul român e, în elipa aceasta, nu alături ci împreună cu dv., trup și suflet. Moldova nu e singură, cum sînt țările baltece, ci o parte dintr-un întreg mai mare.

— Știu, dar la noi e încă multă românofobie. Cincizeci de ani, mințile moldovenilor au fost infiltrate. În plus, în 1918 s-a făcut o mare greșală în felul cum s-a „românizat” Basarabia! Rușii uitaseră de Basarabia, erau în centrele orășenești. Își trăiau traiul și-și făceau guleaiul, iar satele erau, în fond, românești. Aveau puține contacte cu rușii.

— Dar școlile? În ce limbă se învăța?

— Școli nu erau, așa că oamenii și-au păstrat obiceiurile, și-au păstrat tot. Cei de la sate n-au suferit de la ruși. De-adevăratelea! Fiindcă rușii nu prea aveau grijă de dinșii. Dar românii au început să aibă grijă în 1918! În sensul urit al cuvîntului! Fiindcă ne-au adus jandarmi din Oltenia. Dar ce înseamnă omul pu-

terii? Momentan devine, cum să spun?

— Nedorit! Respins?

— Se naște, spontan, o repulsie față de el. Și pe de-asupra, frumosul grai al neamului nostru, venit din Oltenia, trezește repulsie basarabenilor. Plus acest mod repezit și luncător de-a fi al oltenilor, înțelegi? Uite colo, cutare, zisei, făcui... Ai noștri, care au avut de-a face cu rușii (mai așezați la fire), l-au văzut pe ăștia și-au început să-i numească... în tot felul... Interesele lor erau mititele. Și acum, primii care au trecut la Podul de flori, au fost — scuzați-mă — bișnițarii. Și iarăși se compromite ideea de unire adevărată a neamului. Experiența Basarabiei e tragică!

— Aș vrea să revenim la problema românofobiei!

— Dacă basarabenii suferă de româno-

Nimeni nu trezește mai multă românofobie decît românii înșiși

fobie, aceasta vine din două direcții. Una, cum spunea cineva: nimeni nu face mai mult antisemitism, nu trezește mai mult antisemitism decît evreii înșiși. Nimeni nu trezește mai multă românofobie decît înșiși românii!

— Și ce credeți că ar fi de făcut în privința Basarabiei?

— Pe cine trimitem în Basarabia, cu cine avem noi de-a face? Domnule, vin niște... Naiba știe de unde! Au contacte prin sate, peste tot: lasă, că venim noi și vă-nvățăm! Desigur, prima reacție a omului de la noi e repulsia: n-am dovedit bine să scăpăm de ruși că vin ăștia peste noi! Spunea soră-mea, care-i cu patru clase terminate, dar e citită; ea m-a întrebat cu vreo zece ani în urmă: Ionel, dacă se duc rușii (fiindcă tot timpul eu îi spuneam de treaba asta), dacă se duc rușii, cine vine peste noi? De ce trebuie să vină? — am întrebat-o.

Păi, zice, peste noi întotdeauna a venit cineva!

— Extraordinar!

— Asta este în memoria noastră: a venit cineva!... Deci, românizarea Basarabiei în '18... Noi trebuie să învățăm lecția de atunci, să vedem greșelile care au fost făcute. Fiindcă nimeni nu vrea și nu trebuie să-l învețe pe altcineva! Pentru că de data aceasta ruptura s-ar putea să fie definitivă. S-ar putea să ne unim fizic, dar să fim dezuniți spiritual.

Români mai buni decît cei ce declară dragoste și unire

— În ce moment credeți că ne aflăm pe drumul acesta al unirii noastre?

— Dacă vom pregăti temeinic unirea noastră spirituală, atunci — de la sine —

Interviu cu Ion Ungureanu, ministrul culturii și cultelor din Republica Moldova

Nimeni nu trezește mai multă românofobie decît românii înșiși

această unire va fi veșnică. Este un moment nemaipomenit de important! Nemaivorbind și de faptul că unii din românii de-alicea sînt românofobi doar prin declarație. Uitați-vă, însă, la acțiunile lor și-o să vedeți că ei sînt mai buni români decît cei ce declară dragoste și unire. Cunoșc un președinte de colhoz care-i românofob. Zice: n-am nevoie de români! Da' ce vor, domnule? Da' ce caută ei aici? Însă el e atît de român că-l împiedică „românii” să lucreze! Fiindcă el, fiind președinte de colhoz, se duce la Iași și aduce proiectul unei biserici. De la Iași! Și-atunci, îi contra românii? În Transnistria, domnule — cînd ăia fac bancă ucraineană — el face bancă pentru satele românești din Transnistria. Este primul care introduce alfabetul latin în satul lui, Cucieri. Se duce în Siberia cu ambalaje de astea, cum se cheamă iasele astea, cutiile astea, dom-

nule, sînt puse întrînsele...

— Canistre?

— În ce se aducea berea, sînt plasate sticlele în ele.

— A, navete!

— Navete se numesc? Noi n-avem cuvîntul. L-am luat de la ruși. Se duce cu câteva navete în regiunile Omsk, Vladivostok — care-s mai mari decît trei Franțe luate la un loc! — și-aduce de-acolo câteva eșaloane de lemn. De la zece mii de kilometri! Pentru Moldova! Și s-ar putea ca în momentul în care noi îi vom tăia posibilitățile acestea, el să fie contra românii! Pentru că va zice că el a ieșit pe piața mondială prin această Uniune Sovietică iar noi: gata, omule, nu mai ai voie decît pin' la Nistru. Doar pînă acolo!... Deci, obiectiv, el este cel mai bun român. A deschis la dînsul în sat o școală de artă. Primul din Transnistria! Se predă dansul, muzica, pictura...

— Vreți să spuneți că nici unul din drepturile actuale ale basarabenilor n-ar trebui încălcate, sau uzurpate?

— De ce v-am spus lucrurile acestea? Fiindcă sînt și cei care, într-adevăr, îi urăsc pe basarabeni. Basarabeanul are instinctul stăpînului, el și-așa-i român! Nu înțelege cînd i se spune de ce trebuie să fie cu românii. Cum spunea părintele Daniel: marea majoritate a credincioșilor n-au fost aceia care se duceau la biserică — o spune mitropolitul! — nu aceia care, va să zică, mergeau zi de zi acolo, ci cei care și-au crescut acasă copiii, să fie oameni buni și cinstiți! Ei au făcut cu adevărat operă dumnezeiască! Domnule, mi-a plăcut lucrul acesta nemaipomenit. Să fie patrioți, să nu fie trădători, să fie cu suflare românească, să fie oameni buni, de treabă! Lor le-a mai rămas un pas: să intre în biserică. Pe cînd mulți dintre cei care, făcînd, se duceau la biserică...

— Nu lucrați întru spiritul ei, erau simpli funcționari ai bisericii?

— Uite-așa și cu românii! Trebuie să vedem: cine este român de-adevăratelea? Pentru mine, exemplul acesta a fost nemaipomenit. La un moment dat mi-am spus: stai, omule, ce umblu eu? Păi președintele ăsta de colhoz e mai român ca mine!

— Cum ar evolua lucrurile dacă Independența Moldovei ar fi recunoscută de toate statele lumii?

— Dacă Independența Basarabiei va fi recunoscută, ne rezolvăm problemele noi între noi, cum vom crede noi că e mai bine. Dacă le vom rezolva bine, nu cred s-ajungem la situația Iugoslaviei! Dacă le vom rezolva prost, realitatea de-a fi stat și a nu fi recunoscuți de guvernele lumii se poate preface într-un pericol sirbo-croat. Este și acest pericol! Fiindcă poluarea minților și nu numai aceasta... Dacă facem bine aceste țesături, dacă țesem bine pinza, atunci România se întregeste.

— De la sine?

— Uite, ăsta-i cuvîntul: de la sine! Și se termină orice discuție.

— Care credeți că ar putea fi motivul reținerii țărilor occidentale?

— Vor nu vor, eu am înțeles că noi trebuie să fim activi și atunci vor vrea și ele! Noi avem de-a face cu niște comercianți și cu o psihologie comercială. În momentul cînd noi sîntem recunoscuți, se încalcă dreptul internațional dacă cineva se bagă peste noi. Dacă nu sîntem recunoscuți, este un litigiu care privește România și Uniunea Sovietică.

(Continuare în numărul viitor)

ION ZUBAȘCU

S. C. „BUCOVINA TURISM” S. A. SUCEAVA

Vă ajută să descoperiți, în răstimpul unui sejur plin de farmec, cele mai pitorești zone ale țării:

Aria de cuprindere:

Municipiul Suceava. Veți putea vizita: Muzeul de istorie, Cetatea lui Ștefan cel Mare, Hanul Domnesc, Casa memorială Simion Florea Marian, Muzeul de științele naturii, Mănăstirea Sf. Ioan cel Nou, Mănăstirea Dragomirna aflată la 6 km distanță. Cazarea este asigurată la hotelurile „Arcașul”, „Bucovina”, „Suceava”, „Balada” precum și la campinguri.

Orașul Fălticeni. În împrejurimi o să faceți cunoștință cu „Dumbrava Minunată”, în oraș puteți poposi la Casa memorială „Mihail Sadoveanu”, pecurm și la Casa memorială „Ion Irimescu”. Cazarea: Hotel Turist.

Orașul Rădăuți. Veți deschide o pagină de istorie vizitînd Biserica Bogdana (considerată a fi cea mai veche biserică din Moldova) apoi veți face o trecere în revistă a

exponatelor de la Muzeul Etnografic cu secție de ceramică neagră Colibaba. Puteți asista la renumitul tîrg de la Rădăuți care are loc în fiecare zi de vineri. Cazarea: Complexul Nordic.

Putna. Mănăstirea Putna și Chilia lui Daniil Sihastru. Cazarea: Motel + cabană + camping.

Siret. (Cazarea: Han + servicii turistice în punctul de frontieră Siret.) La solicitarea clienților S.C. „Bucovina Turism” S.A. Suceava organizează excursii de 1-2 zile cu vizitarea mănăstirilor din nordul Moldovei cu condiția să existe minimum 17 persoane. Iată și câteva trasee turistice:

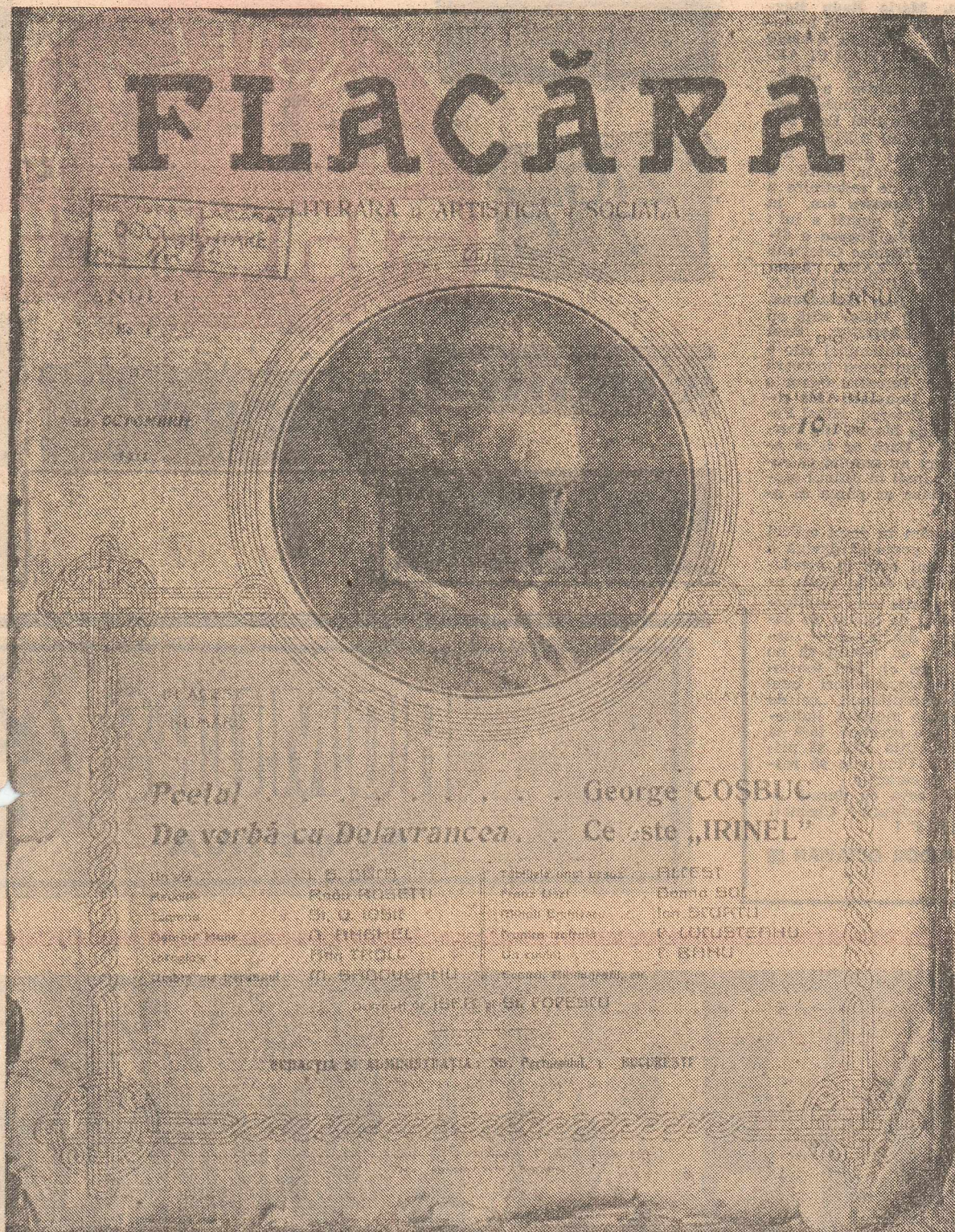
— Suceava — Cîmpulung — Vatra Dornei;
— Suceava — Agapia — Văratec — Mănăstirea Neamțului;

— Suceava — Cernăuți;
— Suceava — Chișinău.

NU UITA: S.C. „Bucovina Turism” S.A. vă așteaptă la sediul său din Suceava, strada N. Bălcescu, n. 2, telefon 10 944.

TINERETEȚA BĂTRÎNELOR DOAMINIE

O astfel de FLACĂRĂ rivnim să aprindem

Într-adevăr, tocmai fiindcă sînt amestecat în luptele politice, m-am socotit și mai mult dator să mă încumtez la o astfel de întreprindere. Ceea ce domină astăzi viața națională — cel puțin a claselor sociale ajunse la un oarecare grad de conștiință — este, desigur, în mod aproape exclusiv, preocuparea politică. Și nu o preocupare mai înaltă, de principii și de idealuri, ci de mai multe ori — o preocupare mărunță de persoane, de interese și de pașuni personale. Aceasta e, negreșit, atmosfera cea mai puțin prielnică pentru dezvoltarea noastră artistică. Într-o vreme predominant politică, zice Heine, arareori poate să răsară o adevărată operă de artă. Poetul în asemenea timpuri se aseamănă luntrașului pe o mare furtunoasă, care, departe, la fărîm, vede un schit pe un colț de stîncă; albele călugărișe stau acolo cîntînd dar furtuna le înăbușă cîntarea.

Socotesc deci că orice faptă care poate contribui la cumpănirea unor preocupări atât de exclusive și care întinde la căderea unui teren, în cuprinsul căruiu patimile politice să piardă ceva din înverșunarea lor și sufletele să se simtă înfrățite în slăvirea aceluiași idealuri este o faptă bună și care merită jertfa unor sincere eforturi. Iar dacă nici alt nu ajunge, voi înfrîng să mărturisesc că și un interes personal mă conduce. În lumea în care — intrus tolerat — îndrăznesc să intru, în lumea culegătorilor de stele și a semănătorilor de idealuri, mă simt sporit omenesc și, de aceea, mi se va lerta, poate să spun cu eroul lui Goethe: „Hier bin ich Mensch, hier darf ich's sein”. Am chemat deci, fără nici un cuget ascuns, pe scriitorii și pe artiștii noștri la lucru. Ei mi-au făcut înalta cinste să-mi răspundă și să mă aprobe fără a-mi cere nici un fel de lămuriri. Aceiași chemare o fac astăzi cititorilor și nădăjduiesc că și dinții vor sprîjini o încercare foarte modestă dar, îndrăznesc a crede, destul de utilă în același timp.

Nu există formă de artă, oricît de superioară și de subtilă ne-am închipui-o, pe care acel care a creat-o, ca și acei care o înțeleg, să nu aibă marea datorie de-a o face să pătrundă în conștiința cit mai multora dintre semenii lor. Numai prin această democratizare arta devine ceva mai mult decît o nobilă distracțiune sau o curiozitate interesantă, devine o forță morală și socială care împinge omenirea înspre culmi din ce în ce mai ridicate.

Cu această credință mi-am permis să ridic glasul. Cu această credință mi-am permis a ruga pe reprezentanții sufletului românesc să aprindă o flacără pentru luminarea și încălzirea marii mulțimi. Am adoptat acest simbol deși nu-i lipsește nuanța subversivă și incendiară, sau, mai drept, l-am adoptat tocmai pentru că nu-i lipsește această nuanță.

În Cîntecul clopotului, Schiller, după ce preamărește puterea binefăcătoare a focului stăpînit, ne îngrozește în cutremurătoare versuri, cîntînd furia dezlănțuită a acestei forțe cerești, a acestei „fiice libere a Naturei”. Am avut durerea să o cunoaștem și noi; am văzut stîlpii de flăcări cînteierind satele, învăpîind zările și trosnind din mijlocul ruinelor. Fie însă ca această înspăimîntătoare vedenie să rămînă deapururi ca un vis urît, pierit pentru totdeauna. Fie ca în loc de flacăra blestemată, neamul nostru să nu cunoască în viitor decît flăcările binecuvîntate, care luminează și încălzesc, care purifică și fecundează, care, nestînte dealungul vremilor, întrefin viața și o îndumnezeiesc.

O astfel de flacără rivnim să aprindem și năzuim s-o putem ține vie, deasupra patimilor oarbe și a intereselor trecătoare, pentru ca ea, luminînd de sus, să lumineze departe!

CONSTANTIN BANU

1991

LA ANIVERSARĂ

„Optzeci de ani îmi pare pe lume c-am trăit” spunea cîndva poetul. Revista „Flacăra”, iată, a trăit de-adevăratelea 80 de ani, îi împlinește chiar astăzi.

La această superbă aniversare, gîndul nostru, al celor ce scriem astăzi „Flacăra”, se îndreaptă mai întîi către înaintași, către cei care au înființat „Flacăra” și către toți care au realizat-o de-a lungul deceniilor. Revista a fost fondată de omul politic și scriitorul Constantin Banu și primul număr a apărut la 22 octombrie

(continuare în pag. 10)

ION D. GOIA
Redactor-șef al revistei „Flacăra”

La puțină vreme după apariția primului număr (22 octombrie 1911), colaboratorii apropiați ai revistei s-au adunat pentru o poză de grup care poate fi considerată reprezentativă pentru activitatea de început a FLACĂREI. Iată, fotografia îi înfățișează pe tinerii scriitori, în decembrie (același an), aflați în compania lui C. C. Arion, înalt demnitar cultural al acestei epoci.

1911

CHEMAȚI OAMENII DE LA FLACĂRA!

În licitația aceasta acerbă de idei și interese, în care un număr scos pe piață înseamnă o zi de speranță, noi, „oamenii de la „FLACĂRA” trăim euforia unei gingașe culpe: în loc să sărbătorim o sumă de apariții, ne pregătim să aniversăm o sumă de decenii. „FLACĂRA” e la 80 de ani, „REBUS”-ul la 60! După decenii, vin veacurile, iar după veacuri — mileniile. E adevărat că n-duce anul ce aduce ceasul. Numai că nimeni nu-i atît de naiv încît să-și inchipuie că poate da într-un an cît alții într-un secol.

Cînd ești atît de vîrstnic, nu mai ai vanități; ai o direcție și ambiția de a prinde suta. După ce treci prin tot felul de războaie și revoluții, prin pustietăți „cîntări” culturale și lovituri de stat perfect legitime, prin domni ale bunului simț și ale bunului plac și ești, totuși viu — nu atît de viu cît ai vrea, dar nici atît de apatic cît ar pofti adversarii — sînt nădejdi să devii iarăși ce ai fost. Dacă nu cumva și mai mult de atît.

După decembrie '89, două au fost evenimentele cu adevărat remarcabile din redacția publicațiilor „Flacăra”: faptul că la săptămînal s-a întîmplat ceva și faptul că la „Rebus” nu s-a întîmplat nimic. Cu redacția sa exemplar de mică (modelul japonez?), „Rebus”-ul continuă să fie cea mai rentabilă întreprindere românească. Cu redacția sa exemplar de complexă, „Flacăra” continuă să fie cea mai productivă fabrică de ziariști. Adevărata revoluție la „Flacăra” a avut loc. În primele luni de presă veritabilă, echipa s-a atomizat, pur și simplu. Redactorii și-au amintit că, în fapt, au avut tot timpul un picior în ghips. Și au decis să-și urmeze destinul, ori dînd jos ghipsul, ori bandajînd și piciorul celălalt. Nici un alt ziar, nici o altă revistă nu au născut mai multe grupări și fracțiuni. Se spune că numai inteligența are calitatea de a spori prin distribuție. Echipa de la „Flacăra” s-a refăcut într-un proces de diminuare drastică. Astfel că astăzi, deși a pierdut trei sferturi din oamenii ei — cunoscuți în toată țara ca fiind „oamenii de la „Flacăra” — a adunat în compensație, un număr de gazetari tineri și deștepti, capabili să scrie subtil pentru un public mare.

Lucrurile care merită a fi evidențiate e că ziariștii, care au hotărît să-și construiască propriile publicații, au făcut-o fără jumătăți de măsură. Cornel Nistorescu și

Victor Niță au redactat un săptămînal cu vigoarea unui trust: EXPRES. Florin Condurățeanu, Oprea Georgescu, Răzvan Bărbulescu, Reghina Virvici fac o treabă de toată stîmă la „CURIERUL NAȚIONAL”. Octavian Știrceanu, Eugen Negrea, Cici Iordache-Adam, Maria Radu Bogdan au grăbit, în roluri principale nasterea cotidianului „AZI”. Nicolae Arsenie editează „ADEVĂRUL LITERAR ȘI ARTISTIC”. Între „Flacăra” și „FLAGRANT”, Dumitru Constantin a optat pentru o șefie absolută. La „Flacăra” revoluția a început înainte de 1989. Ea a fost anunțată prin demiterea lui Adrian Păunescu, în 1985, dispersarea din 1990 nefiind altceva decît consecința logică a unui îndelungat proces de redefinire a personalității. Adrian Păunescu are, în sfîrșit, o revistă numai și numai a lui: „TOTUȘI IUBIREA”. Radu Tepeș e director la „CUVÎNTUL”. Nicolae Cristache redactor șef la „ZIG ZAG”. Tania Radu e publicist la „COTIDIANUL”. Ovidiu Ioanțoia cu Dan Birlădeanu, Dan Mucenic și (iarăși!) Victor Niță au creat „SPORTUL ROMÂNESC”. Paul Agariei face și desface săptămînal cite o revistă. Dumitru Constantinescu lucrează în prezent la „Expres”. Dumitru Graur e la Televiziune. Adrian Dobotaru face carieră în Ministerul de Externe. Mihai Pelin combate la „România Mare”. Ilie Purcaru la „NATIUNEA”. Dacă ar fi să amintim pe toți cei care au semnat ca redactori în „Flacăra” numai în ultimii șapte-opt ani, simpla citare ar părea să aducă a opinie politică.

Ce-am vrut să arătăm în acest articol e nu cît de puternică poate să devină o redacție lucrînd, de ani buni în pierdere. Am vrut să dovedim că, în ciuda umorilor de tot felul — cite s-au manifestat vizavi de adversarii de partid, de oamenii zilei, de colegii din presă — „oamenii de la „Flacăra” au izbutit să nu se certe niciodată între ei. Firi tensionate, conștiințe pătimase, scriitori buni și, din cînd în cînd, excepționali, „cei de la „Flacăra” își vîd de meserie, indiferent de redacția unde-o practică, fără să se simtă obligați, ca alții alții, să privească înapoi cu ură. Cine știe să respecte o convenție e un caracter.

Vreți să întemeiați ceva cu durată — un ziar, o revistă, o editură? Chemați „oamenii de la „Flacăra”!

TUDOR OCTAVIAN

De la pricepere la pasiune

Doi francezi fac un cuplu, doi nemți — o fabrică, doi ruși — un cor, doi americani — o afacere, doi haitieni — o revoluție. Dar doi români, ce fac doi români cînd se adună laolaltă? Evident, un ziar. Orice fel de ziar și revistă, cu excepția unei publicații rebusistice. În acest domeniu pricepera e totul. Revista „Rebus” a început să devină ceea ce e și în prezent în ziua în care am decis nu ce-ar mai trebui să publicăm, ci doar ce nu trebuie să mai publicăm niciodată: texte proaste. Fiindcă, spre deosebire de toată presa, din care cititorul ia ce poftiște, din „Rebus” cititorul ia tot. Și, cum se spune, încă ceva pe deasupra.

Un vinzător de ziare — la întrebarea mea: cum merge vinzarea la „Rebus” — mi-a dat un răspuns absolut liniștitor. Aici e vorba de pasiune. Or, pasiunea, se știe, e altceva decît umorarea. Pasiunile, cînd sînt întîrîșinate, durează o viață. Ne face plăcere să scriem o revistă pentru cititori care au pe măsă Dicționarele limbii române.

TUDOR OCTAVIAN

60 de ani

Cel de-al treilea deceniu al secolului nostru a cuprins Europa de febra cuvintelor încrucișate. Diversele publicații ale vremii publică miraculoasele „Puzzle” și organizează concursuri de dezlegări. România n-a fost nici ea ocolită de această modă a timpului. Unul din promotorii lansării cuvintelor încrucișate este profesorul Nicolae Gh. Popescu (pe atunci student). Îl întîlnim mai întîi, în 1928, ca secretar de redacție la faimoasa revistă „Realitatea ilustrată”, unde, printre altele, se ocupă și de pagina „jocurilor”. Apoi, solicitat de ziarul „Dimineața”, domnul „Rebus”, cum fusese poreclit de colegi, organizează, între anii 1928—1931, o serie de concursuri populare care se bucură de mult succes în rîndurile cititorilor de toate vîrstele. Datorită acestor succese, respectiva editură s-a decis să scoată o revistă de divertisment (de jocuri) pe care a numit-o pur și simplu „Rebus”. Evenimentul a avut

loc la 1 iunie 1931, deci acum 60 de ani. Conducătorul revistei a fost Nicolae Gh. Popescu (astăzi în vîrstă de 82 de ani). În ciuda greutăților inerente, originala revistă de divertisment a început să se bucure de prestigiu, astfel încît marele nostru scriitor Tudor Arghezi acceptă colaborarea la realizarea cunoscutului volum „Cuvinte potrivite și... încrucișate” (1933), el fiind autorul definițiilor.

Revista „Rebus”, care-și adăugase la titlu și cuvîntul „Magazin”, cu numărul din 1 ianuarie 1939, își încetează apariția. A urmat războiul și publicarea careurilor de cuvinte încrucișate a fost interzisă. După încetarea lui, s-a produs pe piață o adevărată invazie de publicații rebusiste, dar și acestea n-au rezistat multă vreme din cauza inflației monetare și, în cele din urmă, interzicerii lor de către cenzura vremii, care, de fapt, nu înțelegea mecanismul cuvintelor încrucișate.

Nostalgia după rebusuri s-a menținut însă și lată că, din inițiativa revistei „Flacăra”, care a simțit cum bate pulsul îndrăgostiților de acest sport al minții, se hotărîse reaparitia revistei „Rebus”. Printre promotorii Vili Savin (actualmente în S.U.A.), Andrei Bart (Suedia), H. Focșă (S.U.A.), At. Mateescu, I. Caraiman etc., au redescris drumul vechii reviste, al cărei prim număr din seria nouă apare la 5 iulie 1957, sub conducerea lui Ion Pătrașcu.

Reaparitia revistei a constituit dovada peremptorie a viabilității rebusismului românesc, care, de atunci, avea să-și afirme potențialul său instructiv-educativ pe de o parte, și distractiv, pe de altă parte, realizîndu-se o imbi-

nare armonioasă, în felul acesta, a utilului cu plăcutul. S-a ajuns astăzi ca revista „Rebus” să atingă un tiraj de 300.000 de exemplare, deci, niște proporții neîntrezărite de înaintași nici în viziunile lor cele mai optimiste.

Există, desigur, mai multe moduri de a privi cuvintele încrucișate. Fără îndoială, sînt necesare și careurile ușoare, pentru începători, pentru noii cititori (dezlegători). Dar, careul tematic, lucrat cu migală, în care spațiile albe și înălțurile măiastră a cuvintelor îți dau satisfacția unei arhitecturi luminoase, s-a impus și continuă să se impună.

Ca omul cu cele mai vechi state de serviciu la „Rebus” (septembrie 1957), voi căuta să fac o trecere în revistă a tuturor celor care, de-a lungul anilor, au trudit alături de mine.

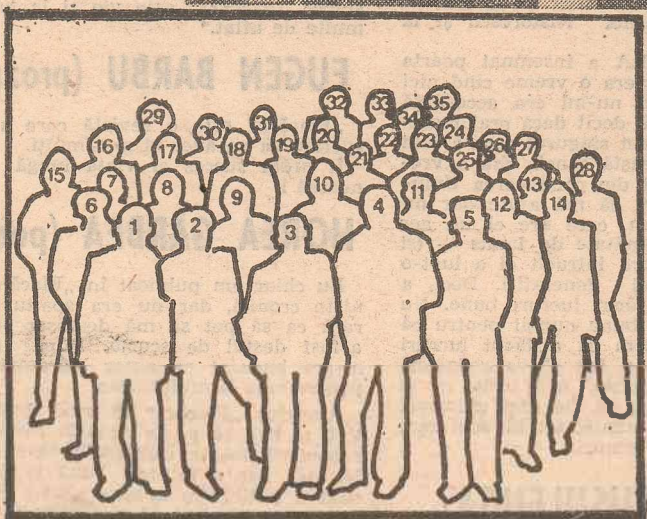
Au lucrat ca salariați în redacția noastră: Maria Leventer (Canada), A. Auerbach (S.U.A.), R. Poenaru (Israel), Mihai Pătrașcu, Mihai Hetco, Toma Michinici, Eli Abramovici (Israel), Constantin Tonciu, Victor Constantinescu, Mihai Pinzaru-Pim, Maria Bogdan-Radu, Alexandru Șerban (Italia), precum și unii numiți anterior ca A. și V. Savin, R. Poenaru și regretatul I. Pătrașcu.

În prezent, colectivul redacțional este format din: Tudor Octavian (redactor șef), Alexandru Păsărin (din 1959), Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Aurel Ștefan Alexandrescu și subsemnatul.

Nu ne rămîne decît ca, la acest moment aniversar, să ne urăm succese și mai mari și viață cît mai lungă.

ADRIAN MITU

REDACȚIA ASTĂZI

În fotografie: (1) Adrian Mitu, (2) Tudor Octavian, (3) Ion D. Goia, (4) George Arion, (5) Alexandru Pășărin, (6) Ion Zubășcu, (7) Aurel Ștefan Alexandrescu, (8) Cornei Speriatu, (9) Dorin Gherghinescu, (10) Elena Grecescu, (11) Mircea Popp, (12) Liviu Timbus, (13) Elena Ghera, (14) Mihaela Moroșanu, (15) Mihail Gălățanu, (16) Petre Barbu, (17) Maria Bărbulescu, (18) Adrian Petrescu, (19) Dan Mircea Popp, (20) Mircea Octavian Popp, (21) Roxana Paicu-Mănolescu, (22) Manuela Vasiliu, (23) Liana Tatos, (24) Smaranda Petrea, (25) Nicolae Botin, (26) Liliana Crețu, (27) Pompiliu L. Dumitrescu, (28) Gig Motoianu, (29) Bogdan Vlad, (30) Mihai Săndoiu, (31) Cristian Pavel, (32) Alexandru Mihăilă, (33) Eugen Mihaescu, (34) Simona Simzianu, (35) Corneliu Olteanu.

ampionii

cuceritorul Everestului, celebrul neozelandez Edmund Hillary, întrebând de ce urcă pe munți, a răspuns fără ezitare: „Pentru că”. Cam așa cred că ar răspunde și astăzi dacă cineva i-ar întreba determinat să concureze cu atita la competițiile organizate de-a anilor de revista „Rebus”, mai vremurile când participarea era onorifică, iar câștigătorii se alegeau cu diplome și cu gloria de a fi buni, în țară sau doar în jude sectorul de domiciliu.

mea, perseverența, spiritul de activitate, și, nu în ultimul rând, de autodepășire, iată „forțele” loase care i-au îndemnat pe iubirebusismului să se antreneze în i dificilă muncă, având de cele ulte ori doar satisfacția de a în clasamentul general.

emnăm mai jos, în ordine cromo-

pe toți cei care s-au numărat

câștigătorii competițiilor rebus-

ansate de revista noastră, fie că

s-au numit „Concurs”, fie că

arnit „Campionat”;

NICOLAE ANDREI — câștigător concursului de compunere cu tema „și fizicieni” (1957); **COSTEL GESCU** — câștigătorul concursului de semnificații „Rece și cald” (1957); **ANDREI** — campion republican de rebusuri (1958); **MIHAI PATRAȘCU** — câștigătorul concursului de compunere „Capitale” (1958); **ION ȘUȘE** — campion republican de dezlegări (1960); **DR. N. ANDREI** — câștigătorul concursului de compunere cu tema „din patria noastră” (1961); **EMIL**

MIRON CERNEA — câștigătorul concursului de definiții (1961); **PAUL GEORGESCU** — campion republican de dezlegări pe anii 1962–1963; **ȘTEFAN STOICESCU** — câștigătorul concursului de definiții (1964); **ȘTEFAN STOIANOVICI** — câștigătorul concursului de compunere cu tema „Scriitori români” (1964); **DAN URȘULEANU** — câștigătorul concursului de semnificații (1966); **DR. N. ANDREI** — câștigătorul concursului de compunere cu tema „Apele curgătoare ale patriei noastre” (1966); **DR. N. ANDREI** — campion republican de dezlegări (1968); **PAUL GEORGESCU** — câștigătorul concursului de semnificații (1968); **MIRCEA GUJA** — câștigătorul concursului de compunere „Munții patriei noastre” (1968); **DR. N. ANDREI** — câștigătorul concursului de semnificații (1970); **ION LINDERT** — câștigătorul concursului de compunere cu tema „De pe toate meridianele” (1972); **NICOLAE GHEORGHIU** și **GEORGE MAGHERU** (coautori) — câștigătorii concursului de compunere (1975); **MIHAI PATRAȘCU** — campion național de compunere pe anul 1977; **GEORGE MAGHERU** — campion național de compunere pe anul 1978; **MIHAI PATRAȘCU** — campion național de compunere pe anul 1979; **NICOLAE (COLEA) HERESCU** — campion național de compunere pe anul 1980; **CONSTANȚIN TUCULEA** — campion național de compunere pe anul 1981; **GHEORGHE ȚIRDEA** — campion național de compunere pe anul 1985; **NICOLAE GHEORGHIU** — câștigător al concursului de compunere (1986); **GEORGE SANDULEAN** — câștigătorul concursului de compunere (1987); **DAN BAGAREAN** — câștigător al concursului de compunere (1988); **IONEL CALCAN** — câștigătorul concursului de compunere (1989); **GHEORGHE ȚIRDEA** — câștigătorul concursului de compunere (1990); **ȘTEFAN GROSSU** — campion național de compunere pe anul 1991.

BOGDAN VLAD

CERCURILE REBUSISTE

Germenii cercurilor rebusiste s-au născut o dată cu apariția la 1 iunie 1931 a revistei „Rebus”, al cărei supra-numit-părinte este cunoscutul profesor N. Gh. Popescu, care, datorită acestui fapt a și primit ca adăos la numele său cuvântul „Rebus”. Acest inițiator și mare animator al mișcării rebusiste spunea că: „Rebusismul este o adevărată școală a învățării prin descoperire”. „Pentru aceasta, spunea tot domnia sa, este necesară o lărgire a refei de cercuri rebusiste prin școli, rebusismul fiind chiar el o școală a ingeniozității”. Și astfel, încep să apară așa-zise centre de inițiere în „tainele sfinxului”, ele fiind adevărate școli ale genului. Profesorul înființează în cadrul revistei pe care o întemeiasse Asociația „Rebus”, ca un cadru de stimulare a dezvoltării acestei preocupări minunate, prin care se îmbină utilul cu plăcutul, scopul acesteia fiind de a forma prin cercurile rebusiste o școală serioasă de cuvinte încrucișate, joc pe care pune o mare bază în rolul rebusismului ca factor instructiv-educativ și distractiv. Printre primele cercuri apărute în școli consemnăm pe cel de la Școala comercială superioară din Buzău, activitatea acestora constind, pe lângă munca de inițiere în dezlegarea și crearea diferitelor probleme rebusiste, în organizarea de concursuri interscolare, a balurilor rebusiste (remarcate la Craiova) și a șezătoarelor rebusiste (remarcate la Focșani). O formă superioară de activitate au constituit-o meciurile rebusiste dintre

școli, amintind în acest sens pe cel dintre liceele „Gheorghe Lazăr” și „Mihai Eminescu” din București, ele fiind o veritabilă formă de valorificare a cunoștințelor predate elevilor la diferite materii, prin folosirea genurilor rebusiste. Această formă de activitate a culminat prin organizarea la 31 octombrie 1936 a Olimpiadei cercurilor rebusiste școlare.

După încetarea apariției revistei „Rebus” și ca urmare a războiului, asistăm la o stagnare a mișcării rebusiste organizate, preocuparea fiind întreținută în continuare datorită apariției după război a o sumedenie de publicații, toate având însă o viață scurtă, nereușind să-și impună o școală anume în activitatea rebusistă, dar având un rol important în maturizarea compunătorilor formați de prima revistă „Rebus”.

O adevărată revigorare cunoaște munca rebusistă o dată cu apariția noii serii a revistei, la data de 5 iulie 1957, ocazie cu care, chiar în acest prim număr, poetul Tudor Arghezi, realizatorul volumului „Cuvinte potrivite... și încrucișate”, dorea noului „Rebus”, printre altele, colaboratori de calitate. Bineînțeles că acest deziderat nu putea fi obținut decit pe calea unei amplificări a activității duse pe diferite căi cu masele de cititori-dezlegători și compunători, singura condiție a existenței și dezvoltării în timp a pu-

(continuare în pag. 10)

ALEXANDRU PĂȘĂRIN

REBUS

FLACĂRA DIN AVION ȘI DIN SATELIT

LIVIU IOAN STOIICU (poet):

Totdeauna, am legat FLACĂRA de SCINTEIA. Regret că o spun pe acest ton, însă, pentru mine, totdeauna, SCINTEIA se lega de sciteia care provoca o FLACĂRA. Culmea e că, SCINTEIA PCR-istă, sau ceaușistă, chiar provoca o FLACĂRA. Mi-amintesc — eu, cel puțin am crescut cu această FLACĂRA — adrian păunescu, pe care o consideram (regret că trebuie s-o spun, ca atare) produsul unui mare gazetar fascist (din păcate, asta e cuvântul), cum mă obseda aolea spectacole de aplauze care îmi aminteau perfect de scena fascistă. Astăzi, FLACĂRA este o revistă de primă mână, de profesioniști. Nu-i pot ura decât viață lungă, — cel puțin încă 80 de ani!

EUGEN URICARU (prozator):

Cind săptămînalul ilustrat FLACĂRA a devenit o gazetă, am fost foarte prins de această idee și am așteptat de la publicație să fie, cu adevărat, o revistă de mare interes. Recunosc, sînt unul dintre zecile de mii de oameni care, atunci, s-au păcălit cu această revistă pentru că, aplicînd metode moderne de ziaristică, cei care făceau pe atunci gazeta ne induceau în eroare, eroare cu atît mai primejdioasă, cu cît nu era o eroare grosolană, ci una subtilă. Propaganda totalitaristă care exista în paginile FLACĂREI de atunci cred că a fost cuibul din care s-au născut „vulturii” care se lăfăie pe coperta unei gazete destul de ardate și cu un mare tiraj, dar care nu aduce numai și numai deservicii. „Flacăra” de atunci a devenit o altă gazetă, astăzi. Vorbînd despre actuala FLACĂRA, cred că este una dintre cele mai interesante gazete. Este o revistă care pipăie, realmente, pipăie realitatea în care trăim, iar cei care o scriu sînt oameni care riscă, riscă să spună adevărul. Este foarte mult astăzi.

TRAIAN T. COȘOVEI (poet):

În primul rînd aș dori să afirm că, pentru generația tină, din care fac și eu parte — deci, mă refer strict la perioada studenției noastre, acum 10-15 ani —, FLACĂRA era o revistă care întotdeauna s-a aplecat spre probleme sociale, economice, culturale și silnice-politice. Era, deci, impus un statut politic — de altfel, toate revistele aveau impus un astfel de statut, în sensul că trebuiau să reflecte ceea „masă de lucru a conducătorului”, care era „țara” (chiar așa și suna un titlu publicat cu obstinație). Această revistă a trecut prin mai multe miini, poate cea mai importantă fază a ei fiind cea de sub conducerea lui Păunescu, căruia nu-i pot renege meritul de bun gazetar, deși, uneori, a servit unor imperative ale momentului. Am nostalgia faptului că am dorit să public în FLACĂRA poezii și nu am reușit — rigorile cenzurii nu permiteau acest lucru.

Recitesc acum FLACĂRA, într-o altă formulă, o găsesc la fel de bransată la aceste probleme acute ale societății românești de azi, minus acel servilism care era dictat de organele de partid, direct, uneori brutal. O găsesc, deci, bine scrisă, o regăsesc într-o formulă redacțională improspătată, cu oameni care știu gazetărie și au profesionalism.

Ceea ce pot să îi doresc este să parcurgă acest traiect de dezimbitare față de falsele comenzi sociale și să se mențină în același top al revistelor, cum este și astăzi.

FLACĂRA este o revistă citită, eu o citesc și, personal, m-as bucura dacă paginile culturale ar fi mai puțin accentuat pronunțate, chiar dacă astăzi societatea noastră este confiscată de politic și social.

GHEORGHE TOMOZEI (poet):

Sînt surprins că este vorba doar de opt decenii. Pentru mine, FLACĂRA, pare o revistă „arhaică”. Mărturisesc bucuria că am participat la penultima FLACĂRA, deci am colaborat la această publicație, penultima. — zic —, FLACĂRA de pînă la Revoluție, care a însemnat, în contextul unei piese dirijate și brutal cenzurate o publicație care își găsea o fărîmă de libertate, de exprimare plastică, o publicație în care era încurajată gazetăria, ca stil tradițional de exprimare. „Școala” FLACĂREI și-a lăsat o amprentă și în gazetăria de după Revoluție, cînd, cu absurde schimbări de titlu, chiar revista a avut o mică istorie, apoi a apărut o FLACĂRA nouă, am publicat cu plăcere, o anunțată oboșală m-a făcut să-mi retrag, pentru o vreme colaborarea.

LA ANIVERSARĂ

(urmăre din pag. 7)

1911. Ideile generoase sub semnul căroră fondatorilor și-a pus revista sunt și astăzi de actualitate, după cum o dovedește foarte bine articolul inaugural, din care reproducem o parte în numărul de față.

Cu același prilej, îndreptăm un gînd pios către morții Revoluției noastre, prin jertfa cărora „Flacăra” de astăzi poate să ardă, să lumineze și să încălzească fără opreliști. Udată de singele cald al celor care și-au dat viața pentru înălturarea tiraniei bolșevice, lacrimile au căzut și condeiele noastre au fost descătușate. Eroilor revoluției le vom fi veșnic recunoscători.

La aniversară, gîndul nostru se îndreaptă, de asemenea, către cei 25 de milioane de români de pretutindeni, care vorbesc și simt românește, care ostensesc, suferă și trăiesc pentru România. Ei sînt

neamul, averea noastră cea mai de preț, sunt rostul eforturilor „Flacărei” și nădejdea ei pentru viitor.

Desigur, la împlinirea a 80 de ani de la înființarea revistei noastre, gîndul ziaristilor de aici se îndreaptă cu multă emoție și dragoste către voi, cititorii devotați ai revistei „Flacăra”. Noi vă avem tot timpul în minte și în inimă, vă simțim alături de noi și orice rînd așternut pe hîrtie este un omagiu pe care vi-l aducem. Pentru curajul și încrederea pe care, citindu-ne, ni le dați, vă mulțumim.

În sfîrșit, ca o încununare a tuturor acestor gînduri, noi, „oamenii de la «Flacăra»”, ne îndreptăm acum, în momentul cînd marcăm opt decenii de la înființarea revistei noastre, gîndul către România. Suntem conștienți că o facem împreună cu toți cititorii noștri. Întru binele și propășirea țării am lucrat necontenit, așa vom face și de acum înainte. Ne vom consacra toate forțele și toată priceperea noastră gazetarască slujirii eforturilor pentru a făuri o Românie puternică, prosperă, liberă și întreagă. Adică Mare.

Îmi păstrez aceeași admirație pentru spiritul de nouitate al FLACĂREI, pentru modul neexploziv cu ostentație, pentru — repet — dragostea cu care e înconjurată apariția tinerilor în publicistică.

IOAN GROȘAN (prozator):

Ce înseamnă cei 80, de ani? Înseamnă că mai are 20 de ani pînă va împlini suta, lucru pe care îl doresc din toată inima. Trebuie să recunosc că, și înainte de Revoluție, chiar și pe vremea cînd Păunescu conducea revista, ea era o publicație citită. Căci, oricîte păcate ar avea Păunescu (păcate politice, păcate poetice), trebuie să recunoaștem că el a fost și rămîne un destul de mare gazetar.

M-a impresionat plăcut că, după Revoluție, FLACĂRA a știut să se așeze de partea adevărului, adică de partea opoziției. Îi doresc să rămînă de aceeași parte a baricadei, într-o opoziție constructivă.

RADU ȚEPOSU (scriitor, publicist):

Deși ideea „omagierii” începuse să devină suspectă în ultimii ani și ne creează încă suspiciuni multora dintre noi, trebuie să recunosc, totuși, că această revistă, căreia nu-i știu foarte bine trecutul și nu-i știu — trebuie să recunosc —, meritele domnului Constantin Banu care a înființat-o, trebuie să recunosc că această revistă a însemnat totuși, enorm de mult în presa română și aș fi un ipocrit dacă acum, cînd mă despart de anumite păreri, opinii politice, de Păunescu, nu l-aș recunoaște enorm de mari merite pe care le-a avut în timpul lui Ceaușescu. Și aș putea exemplifica lucrul acesta cu argumente contabilicești. Iată, la această oră, la „Sportul românesc”: este redactor șef Ovidiu Ioanșoala, la „Azi” este Octavian Știrăanu, la „Totuși iubirea” este Adrian Păunescu, la „Expres”, este Cornel Nistorescu și la „Cuvîntul”...

Pentru mine, personal, FLACĂRA a însemnat poarta de intrare în gazetărie. Pentru că era o vreme cînd nici măcar ideea de a intra în partid nu-mi era accesibilă (fiindcă nu se putea intra în presă decît dacă erai membru de partid!), iar Păunescu a fost singurul care a luat taurul de coarne, oferindu-mi această șansă. Era o vreme cînd mă apreciau foarte mulți din conducerea Uniunii Scriitorilor... Se opinteau toți să mă ajute dar nu reușeau nimica. Ei bine, acest om, care are el un aer — jumătate de Frankenstein, jumătate de Ianus — (și aici, evident, nu putem fi de acord intrucît el a luat-o pe o pantă neplăcută mai tinerei generații). Deci, a fost o vreme cînd Păunescu a făcut lucruri bune. Nu vreau să spun că a făcut lucruri bune numai pentru că m-a ajutat pe mine! Să admitem că a făcut lucruri bune, în primul rînd, pentru că a dat cîțiva redactori șefi și directori de publicații actuale. Așa încît, eu îi doresc FLACĂREI în primul rînd, să fie mai ofensivă, fiindcă spiritul combatant, chiar manifestat în subteran, parcă era mai pronunțat pe vremuri...

ZOE DUMITRESCU BUȘULENGA:

(istoric literar)

Am apucat „Flacăra” fondată de Constantin Banu și îmi face plăcere să pornesc din acest punct. Era o revistă de o elegantă finută, o revistă de cultură. Firește, între timp, „Flacăra” a trecut prin mulți avatari, ajungînd astăzi la „Flacăra” vremurilor noastre. Aș zice și eu, așa cum se zice despre orice publicație sau carte, că are și „Flacăra” soarta ei. De fapt, numele pare să-i fie camva combustibilului pe care-l folosește. E drept, combustibilul a fost înegal în acest lung răstimp de 80 de ani. Au fost momente de vîlvătaie mai înaltă, de răspindire mai largă în mase; au fost momente de scandal — trebuie s-o recunoaștem! — nu totdeauna dezagreabile, poate cel mult regretabile.

În ceea ce privește actuala serie a revistei, combustibilul acesteia pare să fie unul de bună calitate. Aș zice că s-a anunțat de la începutul acestei noi serii că o publicație cu un conținut eclectic. Ceea ce se urmărește cred, este satisfacerea cit mai multor preferințe, adică un răspuns comprehensibil la capacitatea de receptare a cit mai multor categorii sociale. Sub acest aspect, aș spune că „Flacăra” îndeplinește un rol pozitiv în publicistica românească. Mi se pare esențial că reușește să evite excesele. Este un lucru de foarte bun augur. Evident, trebuie să înregistrez faptul curent, dar cu surdinele necesare. „Flacăra” pune această surdina în general evenimentului așa-zis senzațional. Există, precum

se vede, suficientă luciditate și suficiente frîne astfel ca lucrurile să capete o pondere egală. Și informația la zi, și articolele de largă acoperire a unor cîmpuri de reflecție social-politică sînt egal găsitoare de răspuns. Interesant e și felul în care informația alternează cu ilustrația. Apare evident faptul că — așa cum precizam anterior — „Flacăra” demonstrează cu sobrietate că pune în valoare eficient combustibilul, nu irosindu-l, ci concentrîndu-l asupra lucrurilor care ne interesează pe toți.

Desigur, la aniversarea celor 80 de ani de existență, „Flacăra” începe să se încadreze într-un fel de tradiție care ne place pentru că se nuanțează foarte vizibil și moderat către modernitate. Cred că pentru un periodic este ceea ce ar fi mai de dorit. La cei 80 de ani de ființare, îi urăm să atingă suta cu aceeași calitate de combustibil.

LAURENȚIU ULICI (critic):

„Sincer vorbind, însăși aniversarea unui număr impresionant al anilor de existență — iar 80 nu sînt, fără îndoială, puțini — cheazăuște un fenomen particular în publicistica românească. S-a născut o tradiție; cu alte cuvinte, ceea ce a reușit să dăinuie un atît de lung răstimp, oferă deja garanția unei adevărate școli, a unei continuități apreciabile, a unei firme cvasirecunoscute. Neobosita pendulare între reflecțiile culturale și problematica de sorginte socială, concentrarea fidelă a „tirurilor” publicistice asupra tuturor aspectelor de interes public, profesionalismul probat atît de „veteranii” revistei, cît și de cei tineri, coopțați imediat după evenimentele din decembrie, '89, oferă săptămînalului „Flacăra” șansa de a-și ciștiga, autodepășindu-se, un loc meritat în topul dur de azi al presei noastre.

Este un eveniment îmbucurător, care merită salutat sincer. „Flacăra” este vie și la lumina ei mai sînt încă multe de aflat.”

EUGEN BARBU (prozator):

„Flacăra” este o revistă care a avut mulți cititori și sperăm că va avea și mai mulți. Îi urăm succes și viață lungă în publicistica românească!

HOREA GÂRBEA (poet):

Eu chiar am publicat în „Flacăra” înainte de revoluție niște cronici, dar nu era spațiu destul la cronica literară ca să pot să mă desfășor și de aceea colaborarea a fost destul de scurtă. După aceea pot să spun că m-am bucurat ca autor dramatic de atenția revistei, pentru care îi mulțumesc.

Apreciez „Flacăra” în mod deosebit. E foarte combativă și știu că pe la această revistă au trecut mulți din reporterii foarte combativi care acum conduc alte publicații, dar e foarte bună și actuala redacție. Atunci cînd o publicație ajunge să fie criticată în mod oficial într-un comunicat al președintelui, înseamnă că ea și-a găsit calea de independență și inconfort care stă bîna unei reviste ce nu trebuie să fie cu capul plecat.

DUMITRU SOLOMON (dramaturg):

În mod special pentru mine „Flacăra” este una din publicațiile de mare curaj și mare seriozitate care apar la noi în momentul de față. A reușit să păstreze, în contextul de involburare care ne-a patronat alita vreme existența, o linie dreaptă și coerentă. E o revistă care la ora actuală ne poate orienta asupra situației din țara noastră, o revistă în care putem avea încredere.

FLORIN IARU (poet):

Am deschis ochii asupra „Flacărei” prin '69, '70 cînd a venit Păunescu la conducerea ei. Atunci Păunescu era bălăos și voia să obțină ceva și de aceea a început niște anchete foarte dure care au băgat spaima în comertul socialist. De atunci lumea s-a obișnuit, în pustul presei românești, să scrie și să se plîngă la „Flacăra”. Încetul cu încetul însă, după un bun obicei românesc, Flacăra a devenit moșioara lui Adrian Păunescu unde se făceau o serie de matrapazlicuri și afaceri cu dus-întors. Cam asta e tot despre „Flacăra” veche pe care o știu. Cea antebelică îmi e practic necunoscută. Știu doar că era. Și în definitiv morții cu morții și vii cu vii. Iar despre cei vii, ca și despre morți, numai de bine. Cu atît mai mult cu cît aceștia sînt în opoziție.

CERCURILE REBUSISTE

(urmăre din pag. 9)

blicației noastre. Asistăm astfel la o avalanșă de cercuri rebusiste în școli, referindu-ne la primii ani, 1957-1961, începînd cu cel de la Grupul școlar comercial din Craiova, apărut încă din 1956, condus de profesor Ion Pătrașcu, actualmente conf. dr. la Universitatea craioveană, și urmînd cu cercurile școlare de la Roman, Iași, Corabia, Petroșani, Galați, Urziceni, Găești, Slatina, Dej, Medgidia etc. În continuare, la recomandarea și cu sprijinul revistei noastre, sfera de acțiune a cercurilor se lărgeste, ele începînd să apară și să activeze pe lîngă case de cultură, cluburi, muzee, biblioteci, facultăți, întreprinderi și instituții, societăți literare, unități militare etc. Și de această dată primele cercuri apar tot la Craiova, avîndu-i conducători pe Bică Pîsoachi și Th. Sandu Ciobăncan, fiind urmate de cele de la Alba Iulia, Reșița, Brașov, București, Cluj etc.

O nouă dimensiune a căpătat munca revistei cu cercurile începînd din anul

1974, 10-11 august, cînd, împreună cu Cercul rebusist „Bihorul”, a organizat la Oradea prima consfătuire națională cu participare din toate județele. Acest fel de acțiuni, care au ajuns și la cite cinci pe an, au avut în program diverse concursuri cu premii acordate de către revista noastră și cercuri, simpozioane, meciuri rebusiste, saloane de carieatură pe timp rebusiste, expoziții cu prezentări grafice a unor creații deosebite. De un interes deosebit s-au bucurat Campionatele naționale de compunere și Concursul de creație „TOP-REBUS”, organizat împreună cu diferite cercuri. De menționat că revista noastră a fost prezentă luna de lună și uneori săptămînal la manifestările rebusiste: consfătuiri naționale, zonale și locale, înființări de cercuri care au continuat să apară, meciuri rebusiste, îndrumînd și sprijinînd întreaga activitate rebusistă, deși uneori s-a confruntat cu mari greutăți puse de conducerea propagandei și presei comuniste, mergîndu-se pînă la a se compara mișcarea rebusistă cu o sectă religioasă. Vă asigurăm că revista „Rebus” va duce pe mai departe fanionul mișcării rebusiste din țara noastră și va fi în continuare un bun îndrumător și sprijinitor al activității cercurilor rebusiste.

Stimată Redacție,

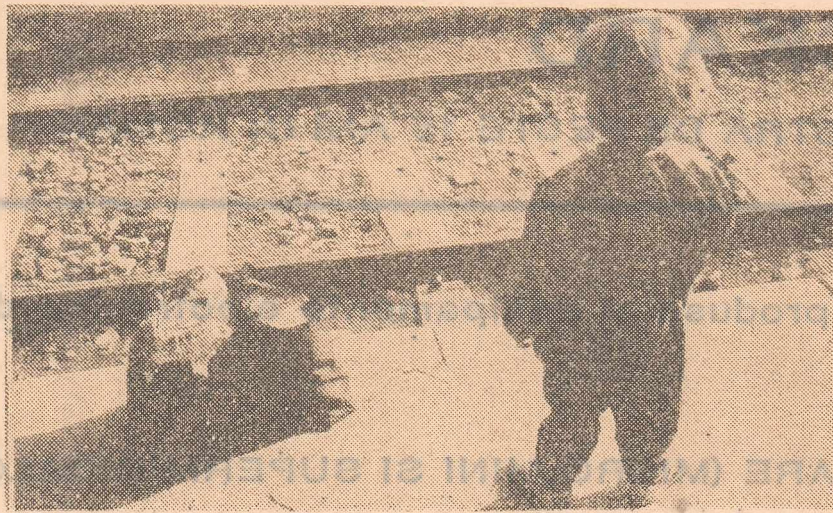
La data de 2 septembrie a.c., printr-o scrisoare recomandată, vă solicitam sprijinul pentru eliberarea unui certificat de către U.M. 02405 Pitești, privitor la situația mea militară, în vederea obținerii unei pensii de veteran de război.

În revista „Flacăra” nr. 38 din 18-24 septembrie a.c., mă înștiințați că scrisoarea mea a fost expediată de dumneavoastră la U.M. 02405 Pitești și totodată veți contacta „Asociația Veteranilor de Război”.

Drept urmare, la data de 30 septembrie a.c., spre marea mea bucurie, am primit actul solicitat.

Asigurându-vă de tot respectul și gratitudinea mea, vă mulțumesc.

Paul P. Popescu, str. M. Sadoveanu, nr. 6, 2200 Brașov.

Dor de ducă

„Ca replică a recentei apariții în S.U.A. a publicației „Business Tech Romania”, în aceste zile a apărut în România revista „Business Tech International”, prima revistă de acest profil realizată exclusiv în S.U.A. pentru România și prima apariție de acest gen în Europa de est.

Cuprinzând articole semnate de oameni de afaceri, academicieni, universitari și specialiști americani cu renume pe plan mondial, „Business Tech International”, realizată de compania americană ASE World Enterprises, este o revistă dedicată prezentării celor mai avansate tehnologii precum și manierei de implementare a acestora într-o societate modernă, bazată pe economia de piață, facilitând cunoașterea și contactul cu posibili parteneri americani de afaceri.

Doriți să descifrați secretul succesului în afaceri al Companiei americane „Delta”, al parcului de distracție „Disney” sau al modului de concesionare în afaceri?

Rubrici permanente precum „Noutăți în cercetare”, „ABC-ul afacerilor”, „Codul manierei în afaceri”, „Marketing”, „Management”,

fețiilor postoperatorii și colonii serioase de... șobolani.

Sperăm ca dl. Bogdan Marinescu să nu mai revină vreodată în fruntea Ministerului Sănătății. A făcut destul rău sistemului sanitar din România prin pasivitatea și incompetența de care a dat dovadă.

(P. B.)

„Originalități” sucevene

CULTURA, LIBERALIZAREA ȘI PENURIA DE BECURI. Nu este de loc o întâmplătoare asociere de termeni. La recent încheiatul concurs de poezie „Nicolae Labiș”, hotelul „Bucovina” din Sumari eforturi să-și facă ocazia a reușit fără prea de ris atât firma, cât și ținutul al cărui nume îl poartă. Astfel, participanții la manifestările finale ale concursului, au fost puși într-o situație de-a dreptul penibilă. Cazați fiind la respectivul hotel, au avut posibilitatea să constate cu suptoare că în camere nu există absolut nici un bec. Sesizând recepția, le-a fost oferit cite unul, dar cu promisiunea că îl va înlocui fiecare la plecare (scuzați calamitului). Și toate acestea la un preț de 680 lei o cameră pentru o noapte, cât s-a făcut după ultima liberalizare.

Luând aminte la această pățanie, organizatorii unei alte manifestări de amploare națională, Festivalul-concurs al cineaților, „Toamnă la Voroneț”, încheiat pe 21

„Bursa performanțelor”, „Taxe vamale S.U.A.” răspund acestui interes și conferă primului număr al revistei „Business Tech International” un înalt grad de atractivitate și utilitate.

Universitatea Yale, Motorola, Hewlett Packard, Smith Corona, Bursa din New York, Departamentul Agriculturii S.U.A., sint câteva din instituțiile și firmele de răsunet care contribuie la prima ediție a revistei „Business Tech International”.

Pentru informații suplimentare, adresați-vă în scris partenerului român „Știință & Tehnică” S.A. — București, Piața Presei Libere nr. 1, tel. 17 72 44.

Un spital în ruină

În ultimul timp, în Spitalul Fundeni din București, apa caldă și rece se oprește câteva ore pe zi. Oprirea apei provoacă situații deosebit de grave. Există în acest spital o rată înaltă a in-

CURIER JURIDIC

DUMITRU STĂNCESCU, Mănești, jud. Prahova: 1. Fiindcă n-ați fost proprietarul terenului, nu aveți nici un temei legal să cereți restituirea sumei de 17 800 lei, percepută de CAP pentru folosirea abuzivă a acestuia.

2. Comisia de lichidare C.A.P., o dată cu plata pasivului, ar fi trebuit să vă despăgubească, dacă ați fi fost îndreptățiți de lege.

GABRIELA CÎRCIU, București: Știm numai de taxa de înscriere la concursul de admitere în instituțiile de învățământ postliceal și superior, în cuantum de maximum 500 lei, respectiv, maximum 1 000 lei, pentru fiecare candidat, instituită prin Hotărârea Guvernului nr. 624 din 6 sept. 1991.

AURICA EFTENE, Ottenița, jud. Călărași: Hotărârea judecătorească definitivă trebuie executată în timp de 3 ani, altfel drepturile acordate de aceasta se pierd ca urmare a prescripției. Pentru executarea sa ar mai fi timp până la 31 noiembrie 1991.

PETRICĂ BULEANDRA, Constanța: 1. Organismul care se ocupă de problemele privind migrațiile de persoane fizice în și din România este Comitetul Român pentru Probleme de Migrări, constituit prin Hotărârea Guvernului nr. 417 din 14 iunie 1991.

2. Printre altele, acesta are și atribuția principală de-a asigura, în caz de nevoie, mijloacele de subsistență și de-a sprijini reintegrarea în societate a emigranților români reveniți în țară.

VASILE MALAIASI, Cîmpulung, jud. Argeș: Încă nu s-a produs modificarea de care vorbiți dv., Legea nr. 3/1977 precizând în continuare că vârsta de pensionare a bărbaților, pentru munca depusă și limită de vîrstă, este 62 de ani, respectiv, 60 de ani (pentru pensionare la cerere).

ELVIRA CÎRCU, București: Faptele care constituie activități comerciale ilicite și care atrag răspunderea contravențională sau penală sînt precizate în Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 42/1991.

CORNELIU OLTEANU

Mic breviar de adrese utile

PARLAMENTUL ROMÂNIEI, COMISIA PENTRU CERCETAREA ABUZURILOR ȘI PENTRU PETIȚII: str. Grigore Cerchez, nr. 16, sector I, București.

ASOCIAȚIA LUPĂTORILOR DIN TIMIȘOARA ARESTAȚI ÎN REVOLUȚIA DIN 1989 — Splaiul Titulescu, nr. 2, cod. 1900, Timișoara.

MINISTERUL POȘTELOR ȘI TELECOMUNICAȚIILOR — bdul Libertății, nra 14-16 70060, București.

DIRECȚIA GENERALĂ A PENITENCIARELOR — str. Maria Ghiculeasa, nr. 47, București.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI ALIMENTAȚIEI — bdul Republicii, nr. 24, București.

septembrie a.c. la Gura-Humorului, au plecat cu becuri de acasă.

Doamne, ce s'împ se plătește sărăcia!

P.S. Pentru că tot am vorbit despre festivalul de la Gura-Humorului, că amînce și un amănunt care lese din sfera „originalităților”. Trofeul „Toamnă la Voroneț” a

revenit la această a XI-a ediție, ploieșteanului Victor Tomescu și a fost oferit de către Societatea „Alisa” S.R.L. din Suceava. Aceași societate a oferit și Marele premiu „Nicolae Labiș” la concursul cu același nume. Un sponsor pentru artă?

Dan T. Gurtesch

Valsul... enescian a lipsit!

Trecut de vîrstă și maturitatea pe care la cei 63 de ani impliniți în 1946, George Enescu scria: „Muzică suavă, da... ca la Johan Strauss, de-o bogăție melodică nobilă, inalterabilă”.

Interesindu-mă de programul „Festivalului Enescu” reluat în acest an, am constatat cu stupeoare că nimeni, dar absolut nimeni nu s-a pronunțat în vreun fel asupra unei preocupări enesciene specifice muzicii ușoare. Și cum este știut că muzica ușoară a anilor interbelici era reprezentată prin vals, nu este de mirare că Enescu și-a găsit timpul necesar ca la vîrsta unei depline maturități creatoare să-și pună semnătura pe un asemenea gen de partituri. O chestiune pe care puțini o știm...

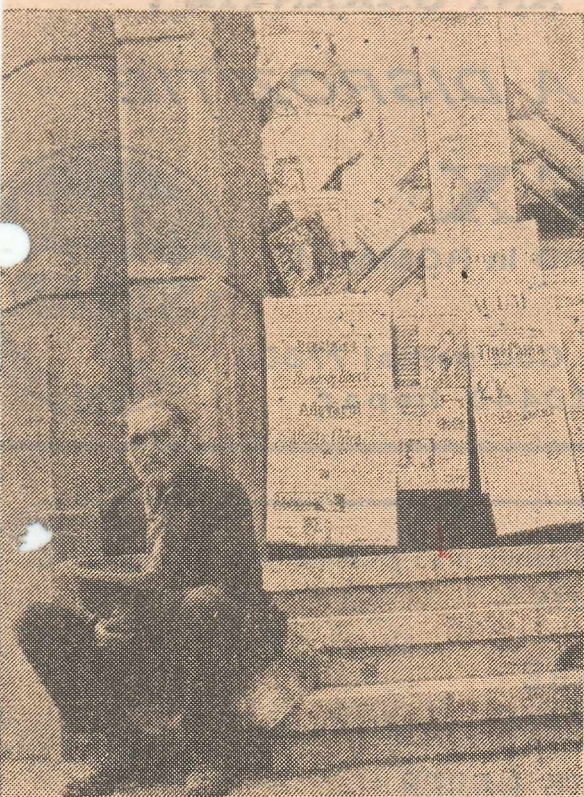
Gheorghe Neagu

Pagină realizată de
ELENA GRECESCU

„Ori lauda grădinii de îngeri cînd răsare,
Din coasta bărbătească, al Evei trunchi

Domnul fie lăudat!

Fotografii de RĂZVAN SEMĂNARU

POȘTA REDACȚIEI

IULIAN VARĂDEAN — sat Hălăliș, com. Săvirșin, jud. Arad: La una dintre scrisorile trimise spre rezolvare primim răspuns din partea Oficiului județean de Expertiză Medicală: „La dosarul dumneavoastră aflat în evidența noastră nu se găsește nici un fel de reclamație împotriva dumneavoastră sau a soției dumneavoastră. Dosarul dv. a fost cerut pentru consultație de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale fără să se indice motivul acestei cereri. În cazul că solicitarea s-a făcut în urma unei reclamații, aceasta se găsește la minister și nu ne-a fost comunicată. Dosarul ne-a fost retrimis pentru revizuire la termen, urmînd ca după revizuire să fie trimis din nou la Institutul de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă București, conform Ordinului Ministerului Muncii nr. 4454/91”.

Virgil Pribeagu — Constanța, str. Frunzelor, nr. 181: Urmare scrisorii dv. ne-am adresat Prefecturii Județului Constanța care ne face cunoscut că, pentru rezolvarea situației locative, trebuie să vă adresați unității al cărei salariat sînteți. În acest sens se invocă Legea nr. 5/1973 potrivit căreia locuințele construite din fondurile centralizate ale statului se repartizează de către Consiliile de administrație ale unităților pe baza unor tabele de priorități, întocmite în acest sens.

Ion Marin — Birlad, str. K. Marx, nr. 29, bl. 9, sc. B, ap. 23: Ne-ar bucura ca investigațiile dv. să fie încununate de succes. Adresa Ambasadei Germaniei la București este următoarea: str. Rabat, nr. 21, telefoane: 79 25 80 și 79 26 80.

Gheorghe Calinin — Cristești Mureș, nr. 678, bl. 3/K, sc. 2, ap. 3, Negoită Stănculescu — Galați, str. Constructorilor, nr. 17, bl. C 8, ap. 44, Tîgîl II, Nicolae Tamaș — Făget, Calea Lugojului, nr. 47, jud. Timiș: Omenia dv. este fără seamăn. Puteți să-l contactați pe studentul Aurel N. la următoarea adresă: Fam. Maxim, str. Moldovița, nr. 17, bl. 9, sc. A, ap. 1, sect. 4, tel.: 84 92 29, cod 75706, București. Vă rugăm să specificați pe plic „Pentru Aurel”.

ELENA GRECESCU

HEWLETT PACKARD

PARTENERUL DUMNEAVOASTRĂ DE PESTE 15 ANI ÎN ROMANIA

HEWLETT PACKARD ofera produse și echipamente electronice din domeniul tehnologiilor de vîrf:

- * REțele DE CALCULATOARE (MICRO, MINI SI SUPERMINICALCULATOARE)
- * MICROCALCULATOARE VECTRA 386, 486 SI ECHIPAMENTE PERIFERICE
- * APARATURA DE MASURA SI CONTROL (INCLUSIV TELECOMUNICATII)
- * CROMATOGRAFE (GC SI LC) SI SPECTROMETRE
- * APARATURA ELECTRONICA MEDICALA

LA TOATE PRODUSELE HP SE ASIGURA 3 ANI GARANTIE !

SPECIALISTII NOSTRI VA STAU LA DISPOZITIE

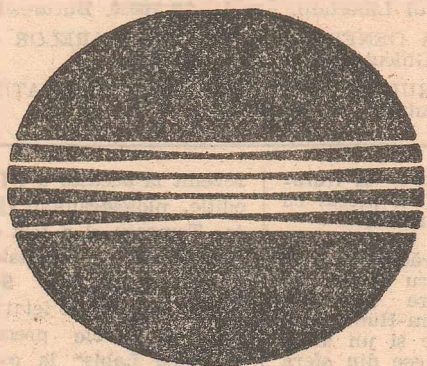
HEPARDIMPEX

Reprezentanta autorizata HEWLETT PACKARD în ROMANIA

SALES & SERVICE

BUCURESTI - Sect.6, Str. Apusului Nr. 35, Bl.D3 Ap.9 * Cod postal 77568

Telefon: 697080 * Fax: 120294 * Telex: 10440 hepar

Firma noastră are plăcerea să vă invite să ne vizitați pentru a vă prezenta gama de aparatură de birou MINOLTA

- COPIATOARE
- TELEFAXURI
- IMPRIMANTE LASER

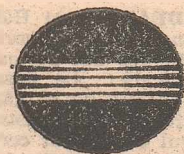
Vă informăm că echipamentele MINOLTA sînt asistate complet de rețeaua proprie de service la instalare, în garanție și post garanție pe tot teritoriul României.

De asemenea, oferim și o gamă completă de materiale de consum inclusiv pentru utilizarea în domeniul grafic al copiatoarelor MINOLTA.

MINOLTA

MINOLTA ROMANIA S. R. L.

Str. Finlanda No. 12, București
Tel. 33-14-91, 79-63-31
Fax. 79-63-31

MINOLTA

Print Reversed

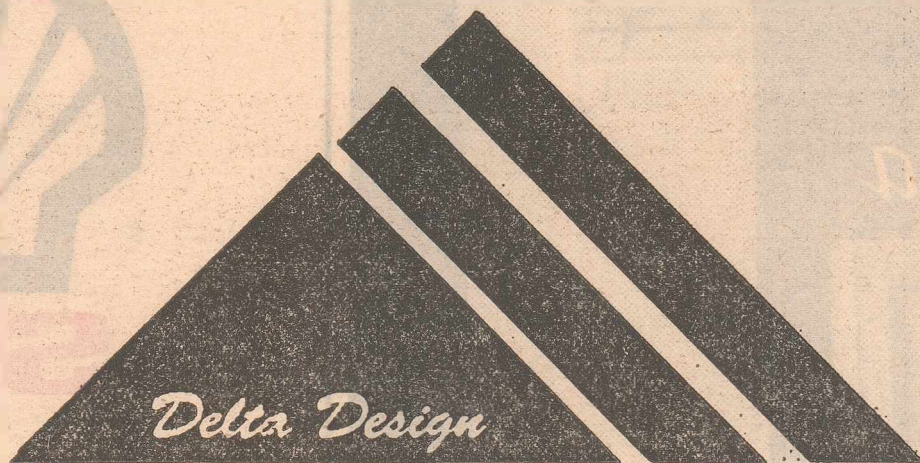
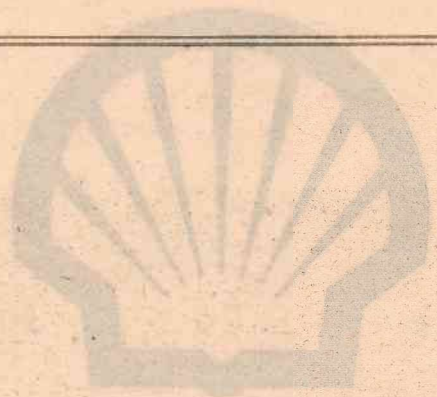

NOVELL

In Romania

Imported and Distributed by
Blue Ridge International

București, telefon 12 76 11, SOFTWARE ITC S.A.

Delta Design S.A., Hotel București, Calea Victoriei nr. 63-81,
Aripa D - Agenți, Scara E 2, Etaj 4, Sector 1, București
Telefoane: 15.42.26/40 015.45.80, interior 2404/Fax : 40 13.60.40.

99,94% dintre clienți în întregime satisfăcuți de produsele livrate

Distribuitori autorizați pentru următoarele companii:

Tulip Computers, Apple Computer Inc., Microsoft, Autodesk,
Ashton Tate, Claris, Corel, Delta Design International etc.

BANCA AGRICOLĂ S.A.

OFERĂ:

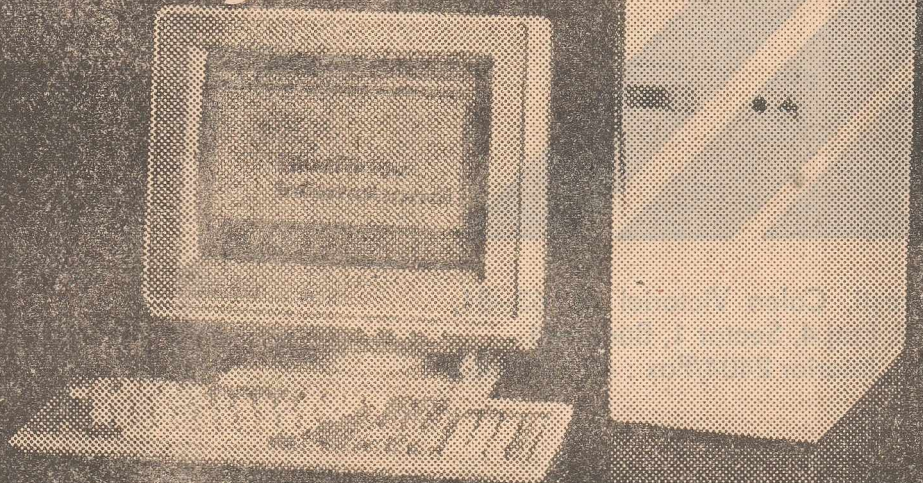
- Servicii financiare de înalt nivel calitativ;
- Credite în lei și în valută, cu dobânzi avantajoase;
- Șansa de a fi posesorul unui cont bancar din care puteți efectua plăți în toate colțurile țării;
- Posibilitatea de a utiliza cecuri de virament pentru plățile pe care doriți să le efectuați;
- Posibilitatea de a vă păstra economiile dvs. în lei și valută în conturi purtătoare de dobânzi;
- Operațiuni de schimb valutar;
- Operațiuni de plăți comerciale și necomerciale în orice parte a lumii, în valute liber convertibile;
- Consultanță de specialitate gratuită în domeniul financiar bancar
- Secretul operațiunilor;

Pentru a beneficia de aceste servicii, sînteți invitați a vă adresa la oricare dintre cele 41 de sucursale județene, 89 filiale, 32 agenții și 292 reprezentanțe din țară.

Pentru municipiul București
Str. Smîrdan nr. 3, sector 3 București
Telex : 11622
Telefax : 15.66.73
Telefon : 14.52.60
Comparimentul pentru relații internaționale : 15.77.62

*Quality
from
California*

A-Tronic Computer

Romania's leading brand of Micro Computer exhibiting at the Bucharest International Fair at the following Full Service Dealers and representatives: Software ITC, Data Tim Timisioara, Consilier Impex, Selectronic and the A-Tronic booth at the American Pavilion.

Dealer Enquiries Welcomed

24 Ștefan cel Mare St. Bld. 24 B, Apt. 17, Sect. 1, Bucharest, Romania, Tel : (0) 10-61-96, Fax (0) 10-24-28

- Shell a fost prima companie care s-a ocupat de explorarea și exploatarea petrolului în România cu mai mult de 80 de ani în urmă.
- Începînd din 1971 Reprezentanța Shell întreține relații comerciale cu parteneri români, în domeniul următoarelor produse : petrol brut, lubrifianți industriali și pentru motoare, chimicale pentru protecția recoltelor, cărbune pentru centralele electrice.
- Vom deveni companie românească în cursul acestui an, continuînd aceste activități și căutînd posibilități de investiții profitabile.

REPREZENTANTA ÎN ROMÂNIA

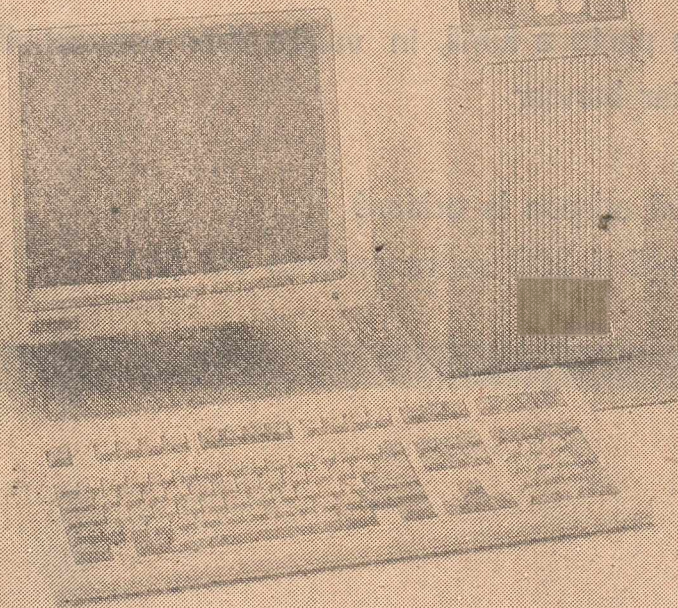
BUCUREȘTI
STR. SEVASTOPOL NR. 13-17
HOTEL DIPLOMAT AP. 10 B
TELEFON : 14.10.83 ; 59.42.42
TELEFAX : 59.42.42
TELEX : 10870 SHELL R

We are dedicated to the design,
manufacture and marketing of high
performance personal computers.

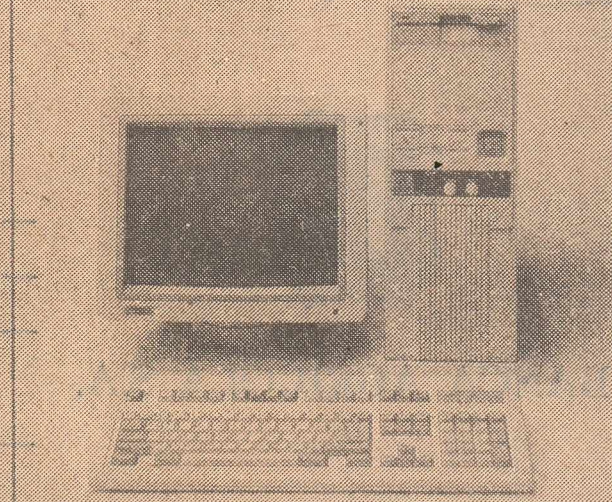

2303 Silverbank Pl
Rowland Hts., CA 91748
Tel : (818) 965-7510
Fax : (818) 912-8918

Calea Moșilor Nr. 201
Bloc 9, Et. 7, Ap. 53
Bucharest, Romania
10 42 73
10 09 65

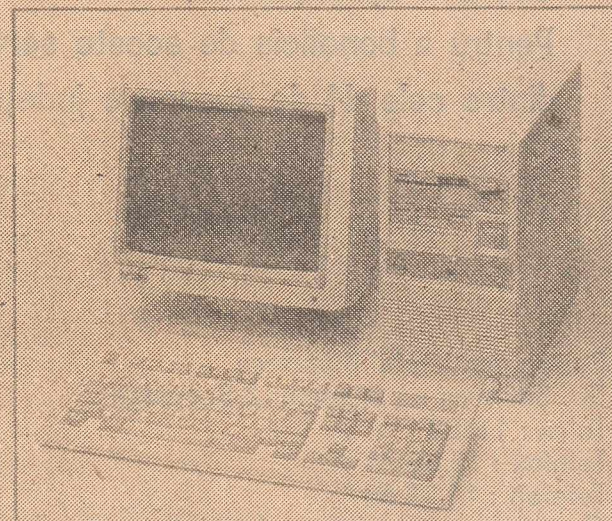

ABTECH 486-SX/33/50 Mhz SYSTEM

ABTECH 386-25/33/40 Mhz SYSTEM

We place our highest priority with our customers by stressing a commitment to service and support.

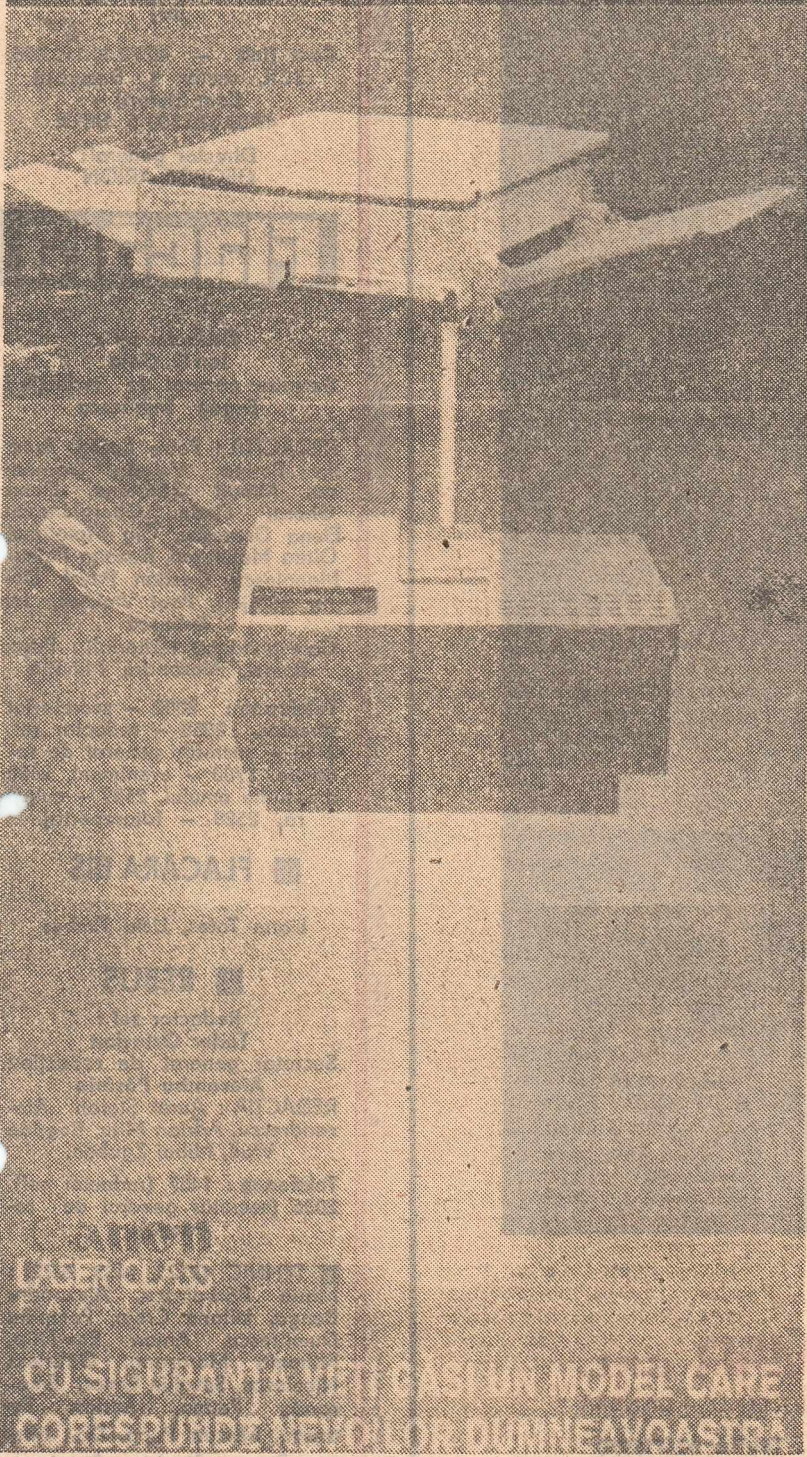

ABTECH 386SX-16/20 Mhz SYSTEM

Canon

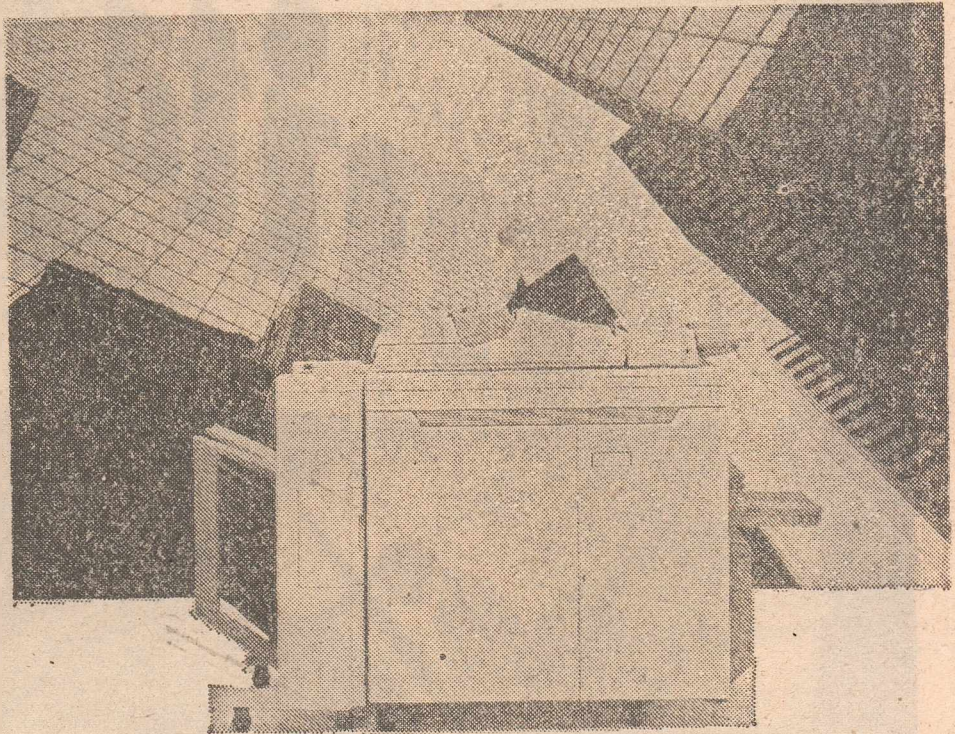
CANON - Renumie international pentru noutate tehnologică

- Gamă completă de copiatoare pentru a economisi timpul dumneavoastră în activitatea de birou
- Mare varietate de faxuri pentru a vă pune în contact direct cu lumea

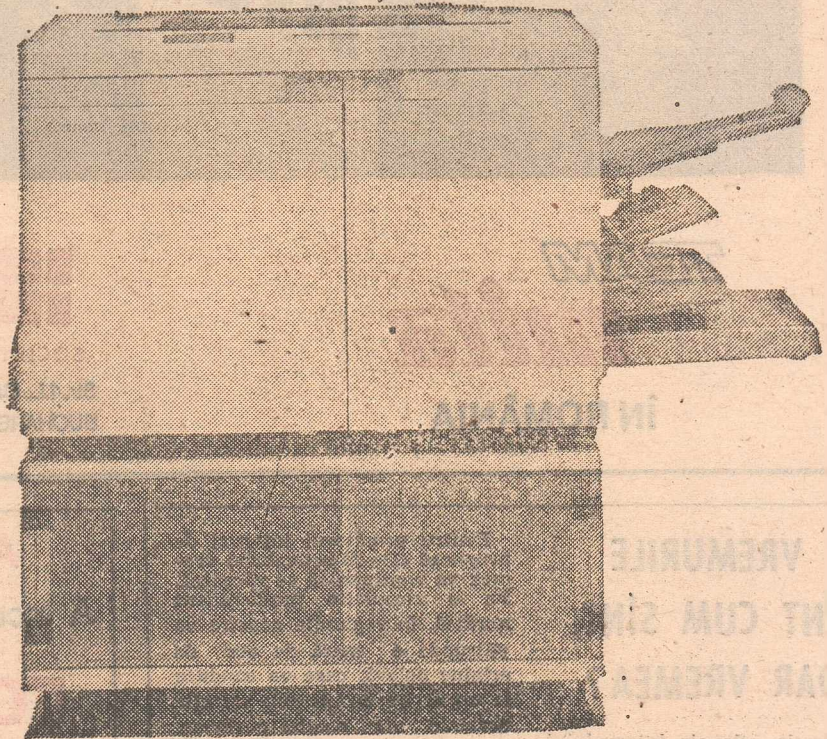
NP 8530

*The Marathon Runner
Combines High Speed,
Relentless Stamina, and
New Reliability*

COLOR LASER COPIER

300

HIGH TECH CORPORATION
Calea 13 Septembrie nr. 97, bl. 93
Bucharest 5, ROMANIA
Tel. 81 48 00 / 31 04 94
Fax 400 — 31 04 49 — 50 45 06

HIGH TECH CORPORATION
Filiala Braşov, ROMANIA
Tel. 921/1 61 91

HIGH TECH CORPORATION
Filiala Cluj, ROMANIA
Tel. 951/3 62 09, 13 88 56

**ARIS TRADING
LTD**

Calea Victoriei nr. 135, etaj 7
Bucharest 1, ROMANIA
Tel. 59 52 70, 59 38 94
Fax. 59 52 70

Circle
Systems
International, Ltd.

**CIRCLE SYSTEMS
INTERNATIONAL LTD.**

Str. Valter Mărăcineanu
nr. 1, Intr. 5, etaj 5
Tel. 14 30 01, 14 58 84, 14 02 45,
15 55 63/209
Fax 14 36 81

TEAM
mita
ÎN ROMÂNIA

DANEMAR S.R.L.
SOCIETATE MIXTĂ ROMÂNĂ - DANEZĂ
Str. I.L. Caragiale Nr. 31 Tel/Fax 90/118970
BUCHAREST ROMÂNIA

VREMURILE SÎNT CUM SÎNT, DAR VREMEA?

Ultimele zile ale intervalului precedent s-au caracterizat printr-o mare diferențiere termică între regiunile din vestul țării și cele din est și mai ales din sud-est; astfel în cursul zilei de duminică la Salonta temperatura maximă a fost de 8° C, în timp ce la Galați, Brăila, Cernavodă și Mihail Kogălniceanu a atins 30° C. Totodată în vest cerul a prezentat înnorări accentuate și a plouat, iar în est vremea a fost predominant frumoasă. O dată cu începutul săptămânii, diferențele menționate au dispărut, nebulozitatea accentuată extinzându-se și în estul țării, iar regimul termic s-a uniformizat prin pătrunderea maselor de aer rece și în regiunile sudice și estice.

Meteorolog
DOINA POPESCU

Pentru următorul interval de prognoză (23-29 octombrie) vremea va continua să se răcească. Pe o circulație predominant nordică, în regiunile noastre va pătrunde o masă de aer de origine polară, care va conduce la un regim termic sub valorile normale ale acestei perioade. Miercuri, cerul va prezenta înnorări mai accentuate în regiunile estice, unde și ploile vor fi mai frecvente. În zonele de deal și de munte precipitațiile vor fi sub formă de lapoviță și ninsoare. În următoarele zile cerul va fi temporar noros, dar temperatura aerului va continua să scadă. Astfel, la sfârșitul săptămânii estimăm că temperaturile maxime diurne nu vor urca peste 10° C, iar cele minime nocturne vor coborî frecvent sub 0° C, favorizând formarea brumei.

ATENȚIUNE!

A început ofensiva AGFA în România

FOTO
NEW YORK

Unic

FOTO
NEW YORK

distribuitor

al firmei AGFA în România, vă oferă aparatură foto, filme și servicii de dezvoltare rapidă - **INTR-O ORĂ** de cea mai înaltă calitate, pentru toate tipurile de filme color și la prețurile cele mai scăzute din România. Executăm **LA MÂNĂ** fotografiile color **PENTRU PAȘA**

POARTE. Vindem filme, baterii, aparate foto cu blitz încorporat, casete video, casete audio, toate mărcile la prețuri avantajoase. Serviciul de fax și fotocopiere.

IMPORT-EXPORT. Reținem: fiecare film dezvoltat va aduce gratuit un film nou și alte importante cadouri.

Contactați-ne la telefon: 19 32 60
Adresa noastră: Calea Moșilor nr. 225 - București

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) - 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) - 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia
Secretar general de redacție:
Eugen Mihăescu

REDACTIA: Petre Barbu, Aurelia Boriga, Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Gig Motoianu, Oltea Mutulescu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Dorin Sălăjan, Paul Vinicius, Ion Zubașcu

Correspondenți teritorial: Pașcu Balaci, Alexandru Mihăilă

Telefoane: 2002 - secretariat director, 2558 - redactor șef, 2143 - secretar general de redacție, 1700 - eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 - cultură, 2528 - fotoreportaj.

FLACĂRA BIS

Liana Tatos, Liviu Timbus

REBUS

Redactor șef:
Tudor Octavian
Secretar general de redacție:
Alexandru Păsărin
REDACTIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 1457 (redactor șef), 2036 (secretar general de redacție).

TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

Compartiment economic-juridic: Nicolae Botin, Corneliu Olteanu

PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu

DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

FAX - 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 - 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64-66, sau direct la redacție.

Administrația: Editura „Presă Națională” S.A. (ec. Ioan Ciucescu, ing. Stan Pelteacu).

Tiparul: Imprimeria CORESI București

16 pagini - 10 lei